

JIŘÍ DITTRICH

TRISTAN

ZROZENÍ ZE STÍNU

TRISTAN

ZROZENÍ ZE STÍNU

JIŘÍ DITTRICH

TRISTAN

ZROZENÍ ZE STÍNU

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

© Jiří Dittrich, 2025

Drawings © Jana Maffet Šouflová, 2025

Cover art © Lukáš Tuma, 2025

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0228-9 (print)

ISBN 978-80-278-1573-9 (ePub)

ISBN 978-80-278-1574-6 (mobi)

ISBN 978-80-278-1575-3 (pdf)

Kdysi dávno neexistovalo nic jako hranice mezi jednotlivými národy. Ani množné číslo slova národ. Jeden kontinent znamenal jednu společnost. A jedna společnost znamenala soudržnost a vzájemný respekt.

Tento systém se však začal bortit, když lidé zpychli a přestali si vážit dosavadních zvyků a pravidel. Důsledkem jejich činů došlo k takzvanému rozpadu civilizace. Tento okamžik, kdy se kontinent rozdělil na několik samostatných říší, zároveň určil počátek nového letopočtu...

Standardní rok má tři sta šedesát dní a dvanáct měsíců, které jsou stejně dlouhé.

Názvy měsíců jsou následující: yanuarr, februarr, mar, apryl, may, yune, yunley, ogest, septembris, octobris, nowembris, discembris.

Během roku se střídají dvě roční období, a to teplé a studené.

Tichý a poklidný večer prořízl ostrý křik. Ve vesnici Revlato, která se zdaleka nenacházela na všech mapách a v jejíž blízkosti nebylo žádné z měst, právě rodila žena jménem Leona Romero, manželka majitele největší farmy v okolí, Frederika Romera.

Místnost, kde právě přicházel na svět nový život, byla plná kvalitního dřevěného nábytku včetně postele, na které žena ležela. Celý prostor osvětlovalo několik ohňů z petrolejových lamp. S Leonou tam krom manžela byly tři nejlepší porodní báby z vesnice. Jedna stále kontrolovala situaci, druhá Leoně otírala čelo, třetí běhala pro teplou vodu a čisté látky.

Porod trval celé hodiny. Leona byla zpocená, zadýchaná, unavená. Stála na pokraji svých sil a bála se, že to nezvládne.

„Drahá,“ oslovila ji žena u jejích nohou. Bylo jí skoro padesát a ruce měla svalnaté, jak celý život štípala dříví. „Teď potřebuji, abyste zatlačila ze všech sil, ano?“

Leona několikrát přikývla. Zmáčkla manželovi ruku a vši silou zatlačila. Z hrdla se jí přitom vydral mocný ryk. Tento téměř zvířecí zvuk ale náhle vystřídal pronikavý dětský pláč.

Leona tomu nevěřila. Zírala na malý uzlíček v ženině náručí a sledovala, jak přestřihává pupeční šňůru.

Frederik na ni pyšně pohlédl. „Říkal jsem, že to zvládneš. Silnějšího člověka neznám.“

Zmohla se jen na malý úsměv.

„Je to chlapec. Měli jsme pravdu,“ oznámila jim porodní bába, která novorozeně přinesla zpět. Položila ho matce do náručí a zase se vzdálila.

Oba rodiče na malého chlapce pohlédli a okamžitě věděli, že ho budou milovat srdcem i duší.

„Jak se bude jmenovat?“ zeptala se poslední z žen. Byla celkem mladá a při pohledu na dítě plála štěstím.

Leona k ní zvedla zrak a pyšně odvětila: „Tristan. Jmenuje se Tristan.“

SEPTEMBRIS, 1413

Kristeen procházela lesem pomalu a klidně. Tak, aby náhodou nepřehlédla jednu z bylin, které jí stále chyběly v proutěném košíku, jenž se jí houpal na předloktí.

Do lesa vždy chodila v jednoduchých tmavých šatech, které nadevše milovala. Kdyby mohla, nosila by je pořád. A to i tam, kam by rozhodně neměla.

Bylo krátce po rozbřesku a veškeré rostliny v lese pokrývala blahodárná rosa. Jelikož se už postupně schylovalo k nejstudenější části roku a rána byla den ode dne chladnější, před odchodem ze svého domu si přes ramena přehodila teplý černý šál, který jí kdysi darovala přítelkyně z vesnice. Samozřejmě, mohla by se vždy zahřát pomocí své magie, ale ona taková nebyla. Když to šlo, chovala se jako obyčejný smrtelník.

Nikdo by neřekl, že jí je už přes devadesát let. Vrásky na její tváři odpovídaly zhruba třicátnici, dlouhé hnědé kadeře nehyzdil ani jeden šedivý vlas, zelené oči jí sršely mládím a za její štíhlou ženskou postavou s pevnými prsy se denně otočil ne jeden soused.

Tahle rána, kdy sbírala byliny, si užívala. Milovala ten klid a souznění s probouzející se přírodou. Jako čarodějka tento vjem vnímala mnohem intenzivněji než obyčejní lidé.

Procházela kolem skalky, když si všimla jedné ze dvou bylin, které hledala. Mantrovník zelený. Rostl nenápadně kousek od borůvčí. Kristeen udělala pár opatrných kroků, aby zbytečně nepošlapala ostatní rostliny, a elegantně

se k bylině sklonila. Z košíku vytáhla malý kapesní rýč a mantrovník vyjmula z hlíny i s kořenem. Vložila jej do košíku a vrátila se na vyšlapanou cestičku, aby našla poslední zbývající bylinu.

Splněno měla po dalších pár minutách a spokojeně se vracela směrem domů.

Kristeenin dům stál hned na kraji lesa, právě kvůli bylinám, které potřebovala ke svému živobytí. Jako čarodějka se živila hlavně léčitelstvím, ale občas někdo přišel i s jiným přáním. Když to bylo v jejích silách a dohodli se na ceně, ono přání splnila.

Skutečností bylo, že za léčitelství si obvykle platit nenechávala. Ráda pomáhala a nikdy by nedokázala odmítnout nemocného člověka, i kdyby jí neměl čím zaplatit. Navíc s většinou obyvatel vesnice měla velmi přátelské vztahy. A tak nebylo divu, že uvítala, když někdo přišel s jiným přáním, které jí trochu více naplnilo měsíc. Poslední její zákazník byl mladý hoch, asi třináctiletý, který miloval zpěv. Když ale začal zpívat, nedaly se jeho tóny skoro poslouchat, proto připravila lektvar, který mu na několik týdnů změnil hlas natolik, že se mohl živit jako zpěvák. Sice by dokázala, aby účinek vydržel i několik let, ale potřebovala, aby se jí takoví zákazníci pravidelně vraceli.

Její dům byl postavený z kamene a dřeva, prostorný, s pokoji navíc. Když opustila les, zpozorovala, že se z komína valí dým. To znamenalo, že se její muž Timett už probudil a zatopil, než odejde do práce.

Timetta Kristeen potkala před více než třiceti lety, seznámili se na oslavách zahájení teplého období, kdy k nim do vesnice přijel jako obchodník s kořením. Byl to smrtelník, ale díky rituálům, které pravidelně prováděla, mu dávala stejnou dlouhověkost, jakou byla obdařena sama.

Žádné děti neměli, jelikož se potkali, když byla Kristeen už v poměrně pokročilém věku. I když na to nevypadala, o schopnost počít děti už přišla. K tomu u čarodějek

a čarodějů obecně docházelo zhruba ve stejném věku jako u obyčejných lidí. Kristeen Timettovi několikrát navrhovala, že si k sobě mohou vzít nějakého sirotka a vychovat ho jako vlastního. Sice nebyl proti, ale nikdy na to nedošlo. Oba dva si zřejmě užívali svobody, kterou měli. Například mohli každý rok na pár měsíců odcestovat a podívat se do světa.

Timett pracoval ve veřejných vesnických sadech. Byl zručný, a tak mohl dělat prakticky cokoli, co bylo zapotřebí. Ať už se jednalo o ocesání stromů, jejich prostřihání, nebo třeba vystavení nového přístřešku pro sklizené plodiny.

Když Kristeen vkročila do kuchyně, Timett seděl u velkého jídelního stolu a ládoval se vejci se zeleninou. Všimla si, že připravil snídani i pro ni.

„Dobré ráno,“ pronesl, jakmile ji spatřil ve dveřích. Jeho hlas byl hluboký, ale nikoli hrubý. Pokynul k připravenému talíři. „Jdeš právě včas, vejce budou ještě teplá.“

S úsměvem přešla místnost až ke svému manželovi. Zezadu ho objala a dala mu polibek na tvář. „Přesně za tyhle chvíle tě miluji.“ Odložila košík s bylinami na zem, usedla ke stolu a pustila se do jídla.

Timett zbožňoval, když mohl své ženě dělat podobnými gesty radost. Navíc nezastával názor, že do kuchyně patří jen žena – názor, kterým oplývala až děsivě velká část mužů. Nevyzrálých a hloupých, jak by Timett řekl.

„Máš dneska nějaké schůzky?“ zeptal se mezi sousty.

Kristeen přikývla. „Ano, mám se jít podívat do šesti domů. Nějací ochořelí. Podle všeho nic vážného, zase přichází to období, kdy bude půlka vesnice smrkat.“

„To bude mít Dorotta radost. Vsadím se, že ve svém obchůdku už má připravené nové kazety kapesníků. Za ukázkové ceny, samozřejmě.“

Kristeen se zatvářila pobaveně. „Teď jsem to chtěla říct. Ale divíš se jí? Vynese jí to pěkných pár měsíců, a až přijde největší zima, bude moct být doma u krbu a nehnout ani prstem.“

„Někdy se divím, že všechny ty věci stíhá ušít. Minulou zimu přišla s kabáty pro třetinu vesnice. A to zničehonic.“

„Podle mého si to všechno šije nebo minimálně stříhá dopředu v průběhu celého roku. Jinak by to nezvládla. Sice má pár dívek na pomoc, ale i tak.“

„Jo,“ hlesl Timett a zamyslel se. „A ty máš dnes něco obchodního krom těchhle pochůzek?“

Polkla další sousto vajec. „K večeru se tu má zastavit Enola Bekket pro svůj pravidelný nápoj.“

Muž se zatvářil trochu nejistě. „Zase odvar proti obtěžkání? Nemůže jí to nějak uškodit?“

„Díky mému dávkování ne. Přesně tolik, aby odvar fungoval a zároveň nepoškozoval organismus ani lůno, kdyby si to náhodou ještě rozmyslela. I když to už bych jí rozhodně nedoporučovala.“

„Myslíš, že by ji to ohrozilo?“

„Timette, mají už pět dětí a poslední porod byl neuvěřitelně komplikovaný. Bojím se, že by další nemusela zvládnout.“

„A ten její... ehm... nemůžu mu přijít na jméno... si nedá říct?“

„Roran?“ Kristeen to jméno vyřkla s naprostou nechutí. „Ten pitomec by Enolu napouštěl, dokud by ji to nezabilo. Ta jeho myšlenka o nekonečném rozsévání je tak absurdní jako on sám. Nemůžu ho vystát.“

Vzala šálek čaje a dlouze se z něj napila. „Několikrát jsem jí říkala, ať vezme děti a odejde, ale zřejmě ho i přes to všechno miluje.“

„Sama dobře víš, že by neměla kam jít.“

„Ale měla. Jejich rodina má v Linneru farmu. Určitě by se o ni postarali. Navíc za chvíli si zase bude moct plně vydělávat. Co nevidět by stála na vlastních nohou. A určitě by si i někoho našla. Díky takovému množství pohybu, co má, to vůbec nevypadá, že je po tolika dětech.“

„Kolik už je tomu nejmladšímu?“ zeptal se.

„Pět let.“

Timetta to zarazilo. „To to letí, k čertu.“

Usmála se. „To tedy ano.“

Zavzpomínala, jak pomáhala malému Olehovi na svět. Přišlo jí to jako před pár měsíci, a ne před pěti lety. Čím byla starší, tím byl život všech ostatních kratší.

Celý den se nesl v duchu únavy. Obloze vládly těžké šedé mraky, které odmítaly propustit byt jen jediný paprsek slunečního svitu. Ale nebylo se čemu divit, takové počasí bylo v tomto období normální.

Když Kristeen chodila od domu k domu, musela uznat, že se těší na první sněh. *Ano, bude větší zima, ale bude to mnohem hezčí pohled.*

Jak předpokládala, ze všech ochorelých se vyklubali jen nachlazení. Někteří méně, někteří více. Všem nechala pár bylinek, nařídila klid na lůžku a doporučila kotel čerstvého a kvalitního slepičího vývaru.

Byla doma daleko dříve, než čekala, měla tedy čas uklidit ještě předtím, než k nim dorazila Enola Bekket pro svůj odvar proti obtěžkání. Jelikož Enola ale nebyla jen pouhá zákaznice, nebylo divu, že ještě dvě hodiny po jejím příchodu seděly ty dvě ve společenské místnosti již nad třetím šálkem čaje.

Pokoji dominoval masivní tmavý nábytek a obrovský krb, který Timett před několika lety postavil vlastníma rukama. Oheň v něm poskytoval bohaté světlo.

Jako většina žen měly Kristeen s Enolou rády klepy. A tak by to nebyl správný večer, kdyby Enola jeden nový nepřinesla. „Slyšela jsi o Dariině synovi? O tom jeho úletu?“

Kristeen se zvědavě předklonila. „Zatím ne. Povědej.“

„Ten její syčák prý obskočil nějakou dívenku. A ta k tomu nebyla úplně svolná.“

„Kolik mu je?“

„Třináct. Dost starý na to, aby věděl, co dělá. Ale moc mladý na to, aby si domyslel následky.“

„Bože. A ta dívka? Jak je stará?“

„Prý ještě ani nekrvácela. Myslím, že Gizella říkala jednáct let, ale nejsem si tím úplně jistá. Podle všeho se to stalo v noc, kdy se jejich rodiny sešly kvůli nějaké oslavě. Znáš to, pití a hudba. Jeho rodina u té její přespala. Ten malý bastard se v noci vplížil do jejího pokoje a už to bylo. Otec té dívky prý tak zuřil, že se s tím jeho serval.“

„To se mi snad zdá. Jak to toho kluka napadlo?“

„Vím já? Každopádně čekej, že ti sem tu dívku přivedou, abys ji prohlédla, a možná jí dala i něco na uklidnění. Prý to nebylo hezké, bránila se mu.“

Kristeen zoufale vzhlédla ke stropu a zapřela se do opěradla svého křesla. „To se mi snad zdá. Ty děti jsou generaci od generace stupidnější.“

„Povídá se, že Dariin manžel ho poté v ústraní strašně seřezal. A jelikož od té doby nebyl spatřen nikde venku, asi bych tomu i věřila.“

Kristeen na Enolu pohlédla trochu znepokojeně. „Jak je to dlouho?“

„Gizella mi o tom říkala včera ráno, takže asi tu noc předtím. Proč?“

„Půjdu se tam podívat. Vztekli chlapi neumějí odhadnout vlastní sílu. Chápu, že musel syna potrestat, ale všechno má své meze. A rovnou dojdou i k té dívce a prohlédnu ji. Navíc jestli bude potřebovat odvar, který právě leží uvnitř tvé kabely, musí se jí podat co nejdříve.“

„Ale ona ještě ani nekrvácela. Její tělo není připravené na to, aby se v něm usadil plod.“

„Přesně tak. Není. Ale to neznamená, že se neusadí.“

„To by byl skandál.“ Enola skoro vypadala, že by z toho měla radost.

Kristeen zvažovala ještě víc. „Tohle už by nebyla sranda. Ta dívka by porod dost možná nepřežila.“

Když Enole došlo, jak může být situace vážná, její úsměv se vytratil. Sáhla po šálku a dlouze se napila.

Kristeen šla svižně. Skoro v noci nespala, jak se jí hlavou honilo tušení, které si musela buď potvrdit, nebo vyvrátit. Když vyšlo slunce, byla už po snídani a šálku čaje. Mohla ihned vyrazit.

Cestou po vesnici potkala jen pár lidí, hlavně muže, kteří opouštěli své domovy, aby byli včas v zaměstnání či podniku. Všichni ji s úsměvem pozdravili a popřáli krásné ráno. Kristeen každému odpovídala a též na své tváři vykouzli-la úsměv.

Došla k Dariinu domu a rázně zaklepala. Nemusela čekat dlouho a Daria se objevila ve dveřích. Nebyla ještě zcela probuzená do dalšího dne, ale i tak vypadala upraveně. Blondaté vlasy pečlivě vyčesané do drdolu a elegantně, ačkoli domácí oblečena.

Darie bylo něco málo přes třicet, ale vypadala starší. Spousta lidí tvrdila, že je to kvůli jejím třem nezbedným dětem. Ani jedno neuměla pořádně vychovat. Všichni kluci byli rozmazlení, drzí a neomalení, o čemž i vypovídal nedávný čin toho nejstaršího.

„Kristeen,“ vyhrkla Daria. „Dobré ráno. Co vás sem tak časně přivádí, drahá?“ Poodstoupila a pokynula čarodějce, aby vstoupila dovnitř.

„Dobré ráno, Dario. Omlouvám se, že jsem vás přepad-la takhle brzy, ale... Doslechla jsem se o incidentu s vaším nejstarším synem.“

Daria svésila ramena a zatvářila se provinile. „Ach ano, to se nedivím. Ví to už téměř celá vesnice. Nevím, co to Vladana napadlo. Nikdy bych si nepomyslela, že je něčeho takového schopný. Zvláště v jeho věku. Ale... Proč tu přesně jste, Kristeen?“

„Víte, Dario... Doneslo se ke mně, že váš manžel Vladana za to, co udělal, potrestal. Což mu nezazlívám, trest je v tuto chvíli rozhodně namístě. Musí si uvědomit, že čin, který spáchal, je špatný. Jen se jdu ujistit, jestli dané potrestání bylo přiměřené.“

Daria se zarazila. A i když se emoci snažila skrýt, Kristeen to neuniklo. Zvlášť když jednou z jejích čarodějných schopností byla empatie. A míra nervozity, kterou právě z Darii ucítila, ji až překvapila.

„Ehm... Ano. Manžel mu dal několikrát řemenem přes zadek. Brečel, samozřejmě, ale myslím, že to byl trest odpovídající jeho činu.“

Lže, cítila Kristeen.

„Dobrá, a je Vladan doma? Mohu ho vidět, když už jsem tady? Udělala bych rovnou preventivní prohlídku. I zbylým dětem, když budete chtít.“

Daria moc dobře věděla, o co čarodějce jde, ale v to Kristeen i doufala. Chtěla vidět a cítit její reakci.

„No... On... on ještě spí. Včera Vladan pomáhal manželovi až do noci s dřívím. Chci ho nechat vyspat.“

Než Daria dopověděla poslední větu, přivanuly ke Kristeen další vlny jejích emocí. Měla skoro jasno v tom, co se děje, a tak se Darie podívala do očí a bez námahy nahlédla do jejích myšlenek. Jako kdyby jí kradla část vzpomínek.

Náhle se jí zjevil útržek toho, co Daria viděla. Manžel sedící na mladém Vladanovi, který bezvládně leží na zemi a je odsouzen k tomu, schytávat od svého otce jednu ránu pěstí za druhou.

Kristeen se na Dariu podívala nejpřísněji, jak mohla. „Omlouvám se, drahá, ale obávám se, že na tom musím trvat.“

Daria pootevřela ústa, ale už nestihla nic říct, jelikož se Kristeen vydala chodbou a po dřevěných schodech nahoru. Nikdy v tom domě sice nebyla, ale díky telepatii věděla, kam přesně má jít. Otevřela dveře do chlapcovy ložnice, Dariu měla v patách.

Mladý Vladan ležel na své posteli s obklady na obličejích. I přes ně ale Kristeen viděla, jak je celý pokrytý podlitinami.

„Nechtěla jsem, aby ho Noem takhle zbil, ale přestal se úplně ovládat,“ vyjekla Daria stojící ve dveřích. Už došla k závěru, že nemá cenu čarodějce lhát. Kristeen mezitím přisedla k chlapci na postel a opatrně mu sundala nekvalitní obklady z tváře.

„U všeho na nebi,“ hlesla Kristeen. Chlapec neměl snad jedinou část obličeje nedotčenou. Přes opuchlé oči nemohl ani nic vidět. Celá tvář podlitá, kůže potřhaná.

Vladan se při čarodějčině dotyku probral, ale ona ho tičným kouzlem zase rychle uspala. Poté vrhla na Dariu pohled, který nevěstil nic dobrého.

„Jak jste mohla něco takového dopustit, ženská?! Přehlížet zbití vlastního dítěte je jedna věc, ale nechat ho tu takhle ležet bez řádného ošetření ran je věc druhá.“ Kristeen odhrnula přikrývku z chlapcova těla. Jak čekala, fialové skvrny našla i v oblasti hrudníku a břicha.

Daria se místo odpovědi rozplakala. Sesula se k zemi. „Já vím, já vím, ale nechtěla jsem, aby vesnice Noema odsoudila. On ho chtěl jen potrestat, ale... Moc se rozčílil. Nechtěl mu tak moc ublížit. Všechny ty obklady mu dělal on sám, hrozně toho lituje.“

„Je vám milejší manžel než vlastní dítě?“ rozzuřila se Kristeen.

„Ovšem že ne. Oba je miluji, ale... ale... Noema by za to dost možná pověsili a Vladan se z toho přece dostane.“

Kristeen měla chuť té ženské podrápat obličej, ale ovládla se. „Nemluvte. Už radši nemluvte. Mám chuť pomocí kouzla přenést veškerou Vladanovu bolest a fyzické rány na vás a vašeho manžela.“

Následně Dariu poslala pro horkou vodu a několik bylin. Když jí zmizela z dohledu, Kristeen si zabrbkala: „To snad není pravda.“

Jakmile se Daria po několika minutách vrátila se vším, co čarodějka požadovala, mohla se Kristeen pustit do práce. Nejdříve přirozenou cestou profesionálně vyčistila všechny rány. Potom vytvořila bylinnou mast, kterou chlapci namažala tvář i modřiny na zbytku těla. Při nanášení masti tiše šeptala magickou formuli.

Když skončila, sešla dolů do kuchyně, kde Daria připravovala oběd. Nejmladší syn seděl na podlaze a hrál si s hračkami.

„Za pár hodin vezměte vlažnou vodu a opatrně mu seřete mast z těla i obličeje. Rány budou stále dost vidět, ale zdaleka nebudou tak vážné. Pomocí magie jsem urychlila regenerační proces v jeho těle. Díky tomu, že nemá nic zlomeného, což je mimochodem zázrak, se do týdne úplně zotaví.“

Daria měla skelný pohled. Přikyvovala jako o život. „Děkuji vám, Kristeen. Vřele a srdečně.“

Kristeen na ni stále hleděla, jak si zasloužila. „To není všechno. Vyřidte svému manželovi, že jestli se tohle bude ještě někdy opakovat – ať už sáhne na jakékoli vaše dítě, anebo na vás –, nejen že pomocí kletby přenesu jím způsobenou bolest na něj samotného, ale také ho zbavím toho, co má mezi nohama. A to myslím smrtelně vážně. Jestli máte strach mu to říct sama, pošlete ho za mnou domů. Ráda mu to vysvětlím i s názornou ukázkou.“

Daria znovu několikrát přikývla. „Ano, ano. Dobře. Slibuji, že už se to nestane. A váš vzkaz vyřídím. Co jsem vám dlužná?“

Kristeen naštvane zavrtila hlavou. „Nechte si své peníze na suroviny, které zítra Vladanovi nakoupíte. Ovoce, zeleninu, kvalitní maso, sýr. Bude potřebovat sílu. A taky ať hodně pije.“

Dál už se Kristeen neměla chuť s Dariou bavit.

„A to děvče?“ zeptal se Timett u večeře.

„Je v pořádku,“ odvětila Kristeen. „Tedy aspoň po fyzické stránce. Chlapcovo sémě se naštěstí v jejím těle neuchytilo, tudíž jsem jí ani nemusela nic vařit. Ale doporučila jsem bylinné čaje na uklidnění. Meduňku, třezalku, levanduli... Je z toho otřesená. Hlavně jsem říkala, ať nezůstává doma. Musí chodit ven mezi kamarády a snažit se na to nemyslet.“

„Nepřemýšlela jsi, že bys jí vymazala paměť?“ zeptal se Timett.

„Napadlo mě to, ale jen kdyby to přerostlo v nějaké velké trauma. Následující týdny ukážou.“

„Pravda, pravda.“

Jakmile se najedli, přesunuli se do společenské místnosti ke krbu, kde se Timett usadil v křesle s knihou a Kristeen usedla ke stolu, aby si celý den zapsala do deníku. Nepsala do něj každý večer, ale jen tehdy, když se stalo něco mimořádného. A to, že se tak dopoledne naštvala, mimořádné bylo.

„Málem bych zapomněl,“ promluvil po dlouhé chvilí Timett. „Vypadá to, že tu po nějaké době budeme mít čarodějnou společnost.“

To Kristeen zaujalo. Odložila brk a veškerou pozornost soustředila na manžela. „Skutečně?“

„Ano. Dnes mi to v sadech říkal Forest. Jeho bratranec byl pracovně několik měsíců ve městě Astrachakan. Seznámil se tam s nějakou čarodějkou, která se s ním má teď vrátit domů.“

„Co může čarodějkou táhnout z města sem do Asterosu?“

„Sama jsi říkala, že ti víc vyhovuje život na vesnici než ve městě.“

„To ano, ale já jsem v tomto ohledu poměrně zvláštní jedinec. Většina čarodějek se drží měst kvůli výdělku. Žijí tam mnohem bohatší lidé a utrácení za mnohem zbytečnější věci. Zvlášť v hlavním městě království. Když jsem se na jedno studené období zastavila v Ardenthalu, přivezla jsem

si zpátky několik plných měšců. To byla samá kouzla štěstí, zlepšení postavy, sexuální kouzla... Každý den něco obchodního.“

„Tak třeba už má dost peněz i magického zvětšování mužského přirození,“ poznamenal Timett. „A teď chce žít někde mimo všechen ten ruch.“

Kristeen se uchechtla. „Třeba.“

„Je to nějaká Olivia,“ pokračoval Timett.

„Olivia?“ zopakovala Kristeen zaujatě a nad něčím zapřemýšlela. „A z Astrachakanu? To by mohla být Olivia de Rodrigez. Vzpomínáš si na ni?“

Timett se zamyslel. „Není to ta zlatovlasá s modrýma očima?“

„Ano, ano. Potkali jsme ji spolu asi před osmi lety, když jsme jeli do Astrachakanu.“

„Máš pravdu. Mohlo mi dojít, že je to ona. Ale přiznám se, že jsem úplně zapomněl, že existuje.“

„Z fleku jsi každopádně schopný říct, jakou měla barvu očí,“ podivila se Kristeen.

„To ano, ale až jak jsi to řekla. Vzpomínám si, že na nic jiného než na oči se jí totiž koukat nedalo. Boky žádné, hrudník plochý jak udusaná královská cesta...“

Kristeen se začala nahlas smát.

„Copak? Kdo by čekal, že čarodějka, která si může pomoci magie upravit tělo, bude vypadat tak jako ona? Vypadala jako nevyzrálá holčička.“

„Ano. Ale řekla bych, že už si ji tak pamatuje tolik lidí, že jí je trapné přičarovat si ženské křivky. Navíc tuším, že je o patnáct let starší než já.“

Olivia a Kristeen se poznaly, když bylo Kristeen přes čtyřicet. Tehdy si je najal primátor města Sensai, aby ho doprovázely na několikaměsíční obchodní cestě. Jeden čaroděj je totiž lepší strážce než pět ozbrojených vojáků.

„Neříkám přece, že si musí udělat prsa jako dva melouny, ale prostě...“ Timett začal rukama na svém hrudníku

vykreslovat malá prsa, „... aspoň něco. Jak ji může nějaký chlap chtít?“

Kristeen se pousmála. „Divil by ses, kolik mužských vzrušuje představa nevyzrálých holčiček.“

Timett se zatvářil dosti nechápavě. „Hm, to mě tedy neláká.“ Vstal, uklidil knihu zpět do knihovny a přešel ke Kristeen. Chytl ji za ruce a vytáhl na nohy. „Mně se líbí, když je za co chytit.“ Hned nato stiskl Kristeenino pozadí ve svých dlaních.

Usmála se, vzala jeho hlavu do dlaní a vášnivě svého manžela políbila.

OCTOBRIS, 1413

Tristan stál v trávě a pyšně hleděl na zcela prázdné pole. Na pole, kde ještě den předtím byly stovky brambor ke sklizení. Po celém dni práce byl špinavý a unavený, ale nevadilo mu to. Byl hrdý, že všechno stihl o celé dva dny dřív, než měli s otcem v plánu.

Farma, na které Tristan žil a pracoval, byla založena jeho prapradědem a poslední čtyři generace zajistila celé rodině nadstandardní životní úroveň. Na jejich pozemku se krom prostorného dvojdomku a stájí nacházela čtyři pole a tři sady s každoroční bohatou úrodou, kterou rozprodávali na trhu ve vesnici Revlato. Farma se nacházela na samém kraji této vesnice. Tristan na ní žil společně se svou matkou Leonou, otcem Frederikem, manželkou Violou a třemi svými dětmi – prvorozenou dcerou Evelin, které bylo šest, a chlapci dvojčaty Justynem a Vendelynem, kterým nebyl ani rok.

Tristanovo polonahé tělo se lesklo potem a ruce měl kvůli hlíně stejně hnědé, jako byly jeho vlasy. Ty se mu nyní lepily na čelo, tváře a krk. Cítil, jak každý jeho sval pulzuje.

„Máš v plánu to zřít pohledem?“ zeptala se Viola, která právě přicházela za Tristanovými zády. Dlouhé světlé vlasy měla zapletené do copu, na sobě obyčejné krémové šaty a tmavou starou zástěru.

Tristan se ohlédl a usmál se. Podíval se na ni těma svýma zelenýma očima přesně tak, jak to měla ráda. „Chtěl jsem, ale přerušila jsi mi soustředění. Teď to budeš muset udělat sama.“

Viola ho chytila za paži a stoupla si vedle něj. „Dobře, zítra mě zapřáhneš do postroje a já během dne pozemek proběhnu.“

„Platí,“ hlesl Tristan a tiše se zasmál.

„Poslední čtyři dny jsi dřel jako kuň. I Frederik to říkal. Viš přece, že to nespěchalo.“

„Vím, ale čím dřív budeme mít všechno zboží na trhu, tím dřív ho prodáme. A tím dřív budeme mít klid. Letos to možná bude první rok, kdy všechno stihneme, ještě než udeří mrazy. Nesnáším v nich pracovat.“

„Já vím,“ odvětila Viola a udělala krok, aby viděla svému manželovi přímo do tváře. Její oči měly skoro stejnou barvu jako ty jeho. „Ale nerada bych, abys padl vyčerpáním. A nejen já. Děti si tě budou chtít večer taky ještě užít.“

„Na děti si vždycky energii najdu,“ řekl, daroval Viole krátký polibek a poté popadl kárku s náradím. „Odvezu to dovnitř. Dala bys mi vařit vodu na koupel, prosím?“

Viola se usmála a přikývla. „Samozřejmě.“

A zatímco Tristan odvážel kárku do prostorné kůlny, Viola se vracela zpět do domu. Aniž to věděla, skoro celou dobu z ní její manžel nespustil oči. Zástěra díky uvázání v bocích zvýrazňovala její dokonalé ženské křivky.

Tristan seděl ve velké dřevěné vaně a vědrem na sebe opakovaně lil horkou vodu. Snažil se uvolnit si namožené svaly. Když si myslel, že se mu to podařilo, pečlivě se umyl, ponořil se do vody až po bradu a následně jen dlouho relaxoval. Byl si vědom, že tělo po takové dřině potřebuje kvalitní péči. Tedy pokud chtěl, aby mu dobře sloužilo aspoň dalších třicet let. Ležel tam, dokud voda nezačala chladnout. Pak vylezl, oblékl se a vrátil se za rodinou.

Když přišel do obrovské kuchyně, kde to vonělo uzeným masem a cibulí, Viola s Leonou už podávaly večeři na stůl. Frederik seděl jako vždy v jeho čele. Po pravici bylo místo

pro jeho ženu, po levici místo pro Tristana. Na druhém konci seděly děti.

„Vím, že ti to říkám skoro každý den, ale dneska jsi odvedl obdivuhodný kus práce, Trisi. Obdivuhodnější než jindy,“ sdělil Frederik svému synovi.

„Máš pravdu,“ sedal si Tristan ke stolu. „Tohle opravdu říkáš každý den. A já s tebou samozřejmě jako každý jiný den musím souhlasit.“

Otec se zasmál a dlouze se napil piva. Poté uchopil plný džbán a nalil i Tristanovi. „Od starýho Bergla, dej si.“

Tristan si s otcem přitukl a naráz vypil celou sklenici.

„Do prdele, tomu říkám žízeň,“ zasmál se Frederik.

Z opačného konce stolu k nim dolehl smích malé Evelin. Odmalička byla neuvěřitelně podobná Tristanovi. Jakmile se ale usmála, člověk spatřil její matku. Už už otvírala ústa, aby dědečkova sprostá slova zopakovala, ale Viola jejím směrem vztyčila prst.

„Ať tě to ani nenapadne, mladá dámo.“

Evelin ústa zase zavřela a jen se usmívala. Šibalsky přitom pokukovala po svém dědečkovi.

„Sakra, Frede,“ řekla Leona a švihla ho utěrkou přes prsa. „Aspoň před těmi dětmi mluv slušně. Začne pak takhle mluvit venku a co si lidé pomyslí?“

„Že jsme normální rodina,“ odvětil Frederik, zatímco svému synovi doléval pivo.

Leona s Violou si vyměnily starostlivé mateřské pohledy. Poté si sundaly zástěry a přisedly ke stolu, aby se všichni mohli společně navečeřet.

„Čeho máme letos nejvíc?“ zeptal se Frederik uprostřed jídla. „Abychom věděli, co vzít zítra na trh jako první.“

Tristan pohlédl na Violu, která pomáhala většinu plodin uskladnit. „Myslím, že brambory. Určitě.“

„Ale měli bychom se rychle zbavit i švestek,“ podotkla Viola. „Ženské je zavaří nebo je dají do knedlíků. Prodají se hned. Nám tu zanedlouho začnou hnít.“

Tristan přikývl. „To je pravda.“

Frederik chvíli přemýšlel. „Takže brambory a švestky. No?“ Pokrčil rameny. „Proč ne.“

Po zbytek večere už se obchod ani práce neřešily. Frederik vyprávěl, jak si včera mladý Nortern se starým Pavliským rozbili huby, Viola dodala, proč to tak bylo, a Tristan jen seděl a byl rád, že u jídla nemusí mluvit. Když dojedl, šel pomoci Viole dokrmit dvojčata, aby se sama mohla konečně najíst.

Po večeri dámy umyly nádobí, zatímco Frederik a Tristan hlídali ratolesti a dopíjeli džbán piva. A jak tak Frederik seděl na zemi a snažil se dřevěnou hračkou zabavit malého Justyna, tázavě pohlédl na svého syna.

„Bude ještě další?“ zeptal se.

Tristan zvedl bradu a usmál se. Poté zalétl očima k Viole a zase zpět. „Uvidíme. Ještě jedno bychom asi zvládli, ale... Co si budeme povídat, není to úplně lehké.“

„To rodičovství není, ale vy máte obrovskou výhodu. Nemusíte se bát, že dítě navíc neuživíte, mohli byste mít deset dětí a neměli bychom s tím problém. Pak jsme tu taky já a Leona. Kdybyste potřebovali, jsme k ruce. A rádi.“

„Já vím, tati,“ odvětil Tristan. „A s Violou si toho oba moc vážíme.“

„Sám si říkám, jestli jsme si po tobě a tvé sestře neměli udělat ještě jedno. Kdybychom tu měli dva takové, jako jsi ty, práce by odsýpala ještě rychleji.“

„To ano. Škoda že Naomi a Loran nechtěli zůstat zde. Místo je, a není problém přistavět.“

Tristanova sestra Naomi se před více než dvěma roky vdala a v současnosti pomáhala v podniku svého manžela na druhém konci vesnice. Jeho rodina patřila mezi nejlepší výrobce obuvi v širém okolí.

„Ale nech být. Vdala se dobře a neutekla nám nikam daleko, jak to občas bývá. Ji i malého vidáme skoro tak často, jak chceme. Navíc si nejsem jistý, zda by byl Loran tady na

farmě nějakým přínosem. Ruce má šikovné, ale jinak než my. Stejně jako my bychom nezvládli jeho práci, on by těžko zvládal tu naši.“

„To je pravda,“ odvětil Tristan a při dalším hraní se svými syny přemýšlel nad tím, jestli se cítí na další dítě, či nikoli.

Zanedlouho přišla pro dvojčata Viola. Rychle je opláchla a šla uložit do velké postýlky, kterou před jejich narozením Frederik vlastnoručně vyrobil. Vešli se tam oba kluci, a dokonce by se mezi ně vešli ještě další dva.

Když večer postoupil, uložil Tristan i starší Evelin. Ta už, na rozdíl od dvojčat, měla svůj vlastní pokoj. Tristan ji bedlivě přikryl, políbil na čelo a přiložil dřevo do malých kamínků v rohu místnosti.

„V noci začíná být zima, takže hned jak ráno vstaneš...“

„... zkontroluju kamna, a pokud uvnitř ještě bude žhavé, přiložím třísky,“ dokončila Evelin. „Já vím, tati.“

Tristan se usmál. „Zapomínám, že už jsi to dělávala vloni.“ Poté šel a začal zhasínat jednu petrolejovou lampu po druhé.

„Nepřečetl bys mi pohádku?“ poprosila ho Evelin, než zhasl poslední dvě. „Prosím,“ dodala nakonec tím svým medovým hláskem.

Jedno se muselo nechat. Ať byl Tristan sebevětší drsňák, jeho dcera ho dokázala přinutit téměř k čemukoli. Stačilo poprosit a smutně se podívat. Ovšem ne že by byla rozmazlená. Tristan a Viola z ní vychovávali velmi slušnou a štedrou dívku. A nikdy by si nedovolila chtít po otci něco, co by chtít neměla.

Tristan jí byl jako vždycky okouzlený. „Tak dobře.“ Přesl k polici a vytáhl malou knížečku v kůži. Tu, z které Leona četla už i Tristanovi, když byl malý. Sedl si k Evelin na postel a knížku otevřel. „Jaká to bude dnes?“

Evelin nezaváhala ani na sekundu. „O začarovaném lese a bludičce.“

Tristan se pousmál. „Neznáš ji náhodou už skoro nazpaměť?“

„Samozřejmě že znám, ale ráda ji od tebe a mamky poslouchám.“

„Dobře tedy.“ Tristan se opřel zády o čelo postele a dal se do čtení.

Když byl asi v půlce pohádky, všiml si, že Evelin už tvrdě spí. Tiše z postele zase slezl, vrátil knížku na své místo a zhasl poslední lampy v jejím pokoji. „Dobrou noc, bludičko,“ zašeptal, než za sebou zavřel dveře.

Minul umývárnu a zamířil přes chodbu do své ložnice. Viola seděla před toaletním stolem se zrcadlem, a zatímco si česala vlasy, dívala se sama na sebe. Už byla připravená do postele. Jediné, co měla na sobě, byla bílá košilka. Dva ze tří knoflíků v jejím výstřihu byly rozepnuté.

„Už spí?“ zeptala se Viola a hleděla na Tristana skrze zrcadlo.

„Jako dudek. Zase chtěla přechíst pohádku o bludičce. Zvláštní, že ji to pořád baví poslouchat.“

„Ale jdi ty, taky jsi měl tu svou oblíbenou.“

„To ano,“ odvětil Tristan, sedl si na postel a sundal boty. „Ale nikdy jsem na ní nebyl tak závislý jako ona.“

Viola dočesala své hutné kadeře a konečně se otočila ke svému manželovi. „Je to dívka. Smýšlíme jinak než vy muži, nezapomínej.“ Přešla k posteli a pozorovala, jak se Tristan svléká do spodního prádla. Potom ale ještě skočil znovu do bot a šel přiložit do kamen.

„Takhle vypadáš neuvěřitelně přitažlivě,“ pronesla Viola a hltala jeho tělo pohledem. Tristan to neviděl, zíral totiž do plamenů a přihazoval polínka dříví. A neviděl ani to, jak si Viola povolila výstřih košilky o poslední knoflík.

„Ve spodkách a botách?“ zeptal se pobaveně, než vstal a otočil se zpět k posteli. Trochu se zarazil, když spatřil, jak ho Viola svádí.

„Přesně tak,“ povytáhla jedno obočí. „Jen ty spodky to trochu kazí. Pryč s nimi.“

Tristan se šibalsky usmál a vracel se k ní.

Viola se sesula z postele na zem. Díky kožešině, která tam ležela, to nebylo pro její kolena nepohodlné. Tristan přistoupil těsně k ní, pohládl ji po vlasech a následně si nechal stáhnout ten jediný kus prádla, který na sobě měl. Viola ani nečekala, až se její manžel plně vzruší, a chtivě si vzala jeho mužství do úst. Přesně věděla, co a jak má Tristan rád. A podle toho konala. Precizně a s vášní.

Tristan pohlédl ke stropu a tiše vzdychl.

Vesnice Revlato měla ve svém středu prostorné náměstí, kde se dennodenně scházeli obchodníci a nabízeli své zboží. Ať už to byly různé oděvy, ovoce, zelenina, obuv, či například šperky. Nikdo z obchodníků zde nebyl každý den, záleželo na poptávce a kvantitě jeho produktů. Tristanova rodina se zde objevovala vždy na několik dní během jednoho měsíce.

„Zajeď s tou károu pod střechu, ať nám na to zbytečně nepraží slunce,“ řekl Frederik.

Tristan zastavil koně, který byl zapřažen v postroji a táhl káru s bramborami a švestkami. Pohlédl k obloze. Byla pokryta těžkými šedými mraky, slunečních paprsků prosvítalo málo.

„No jo, úplná výheň,“ ušklíbl se a s pomocí koně přesunul káru o pár metrů vpravo.

Za pár minut měli postavený skromný stánek s širokým dřevěným pultem, na který vyložili košíky plné švestek a brambor. Kára stála zaparkovaná za jejich zády.

Jako první k nim přispěchal starý Benjamin Forte. „To mě podrž, Romero senior a Romero junior konečně vytáhli ty svoje ublácený prdele z farmy. Myslíte si, že na ty vaše brambory budu čekat věčně, nebo co?!“ Jeho hlas se rozléhal celým náměstím, za což byli Tristan s otcem rádi. Aniž si to totiž Benjamin uvědomoval, pomáhal jim lákat zákazníky.

„Chvilí trvá, než to člověk sklídí, ty starej budižkničemu,“ oplatil mu vesele Frederik.

„Vždyť si dělám srandu... Ale to jsou mi krásný švestičky. Těch bych si mohl taky pár vzít, hm?“

Za Benjaminem se pomaličku začala tvořit skupinka lidí. Nešlo ani o to, že by Tristanova rodina měla kdovíjak chutné brambory, ne. Byly to obyčejné brambory, ale jelikož jich každý rok měli nejvíc, mohli si dovolit trochu srazit cenu. A to jim ve finále samozřejmě vydělalo víc.

„Kolik za deset kilo brambor?“ ptal se Benjamin.

„Sto šedesát rinálů,“ odvětil Tristan.

„Sto šedesát? Do prdele s váma. Připravte mi sto kilo, později přijedu s koněm a károu. Zaplatím vám to teď.“ Shodil brašnu ze zad a vytáhl měšce plné mincí.

„Bude to tedy šestnáct set. Ale jestli máš nějaké zlaté, uvítám je,“ řekl Tristan.

Takzvaná zlatá mince, i když zlatá rozhodně nebyla, měla hodnotu sta rinálů.

„Dám ti to půl na půl,“ hlesl Benjamin a vyplatil Tristanovi tolik, kolik měl.

Po něm už následovali další zákazníci. Ti, co si brali méně nebo měli kárku, si vzali plodiny ihned, jiní si je zamlouvali a později si je vyzvedávali podobně jako pan Forte. Když krátce po západu slunce Tristan s otcem rozebírali svůj stánek a jeho části nakládali do káry, nezůstalo jim z brambor ani švestek vůbec nic.

„Zítra toho můžeme vzít asi víc, co myslíš?“ zeptal se Tristan otce.

„Myslím, že určitě. Dneska se po tom všem jen zaprášilo,“ souhlasil Frederik. Pak zaměřil pozornost na opodál stojícího vesničana, který na ně mával.

„Zítra se u vás zastavím, Romero!“ křičel onen muž.

Frederik na něj s úsměvem taky zamával. „Abys chcipl, ty starej zmrde,“ řekl si sám pro sebe, aniž povolil svou masku přátelského pozdravu.

Tristan si pobaveně odfrkl, naložil poslední zbytky stánku a vyskočil na přední část káry. „To byl Nervilův otec?“

Frederik vylezl k Tristanovi. „Ano.“

„A proč přesně má ten starej zmrď chcípnout?“ zeptal se a pomocí otěží uvedl koně do pohybu.

„Jeho žena Michaela se mnou vyrůstala. Moc hodná ženská. A taky nesmírně krásná. Stará se mu o domácnost a šest dětí, a ten kluzkej had chodí skoro ob den šukat děvky.“

„Vím, o koho jde. A máš pravdu. Nervilova matka je krásná ženská. I hodná. Co může mít za problém?“

„Kdo ví. Pokaždé když ho vidím, modlím se, aby od nějaké té coury chytnul červy a rychle chcípnul. Jenže asi by nakazil i Michaelu.“

Tristan s Frederikem opustili náměstí. Jeli ulicí nejstarší části vesnice.

„Být jeho ženou, pošlu ho do háje. Chlapi by se o ni poprali, i když má šest dětí,“ řekl Tristan.

„Obávám se, že to chudák ani neví.“

„To nemyslíš vážně, ne? Jak by jí vysvětloval, že je pořád pryč?“

„To víš, ona doma neví, která bije, když se stará o šest krků. A když jí řekne, že jde za chlapama na pivo, myslíš, že o tom nějak víc přemýšlí? Ne. Má plnou hlavu dětí.“

Tristan se zatvářil znechuceně. „V tom případě už tě chápu.“

Tristan ležel v posteli, hleděl do stropu a snažil se ignorovat křik malého Justyna, který se před malou chvilkou probral uprostřed noci. Ležel v postýlce, zatímco Viola v kuchyni ohřívala kaši.

Třeba se unaví, říkal si Tristan. Zkus dělat, že spíš. Když uvidí, že o něj chvíli nikdo nejeví zájem, možná se zklidní.

Ale děl se pravý opak, malý Justyn brečel tolik, že už se pomalu začal zajíkat.

Tristan své děti miloval, ale po celém dni na nohou se chtěl prostě v klidu vyspat. Nakonec vstal, zvedl Justyna z postýlky a začal ho chlácholit. Plakat sice nepřestal, ale zklidnil se. Jeho bratr Vendelyn ležel v postýlce s otevřenýma očima. Vyjeveně sledoval Tristana, jak přechází z místa na místo a houpe Justyna v náručí.

Viola přišla po pár minutách. „Pokud chceš, nebude mi vadit, když půjdeš spát vedle. Chápu, že toho máš po těch dvou dnech asi až nad hlavu a tohle ti nepomáhá,“ natáhla se k Tristanovi pro Justyna.

Tristan nad tím chvíli uvažoval, ale když viděl, že se malý zklidnil, usmál se. „Ne. Nechci odcházet kvůli tomu, že naše děti brečí. Nepřijde mi to správné, jsme v tom spolu.“

Viola si ho prohlédla se značnou mírou respektu. „Dobře, ale i když si toho moc cením, skutečně by mi to nevadilo. Chápu to. Já si přes den mohu zdřímnout s nimi, ty teď moc ne.“

Tristan si přitáhl Violu i s malým k sobě do náručí a pevně je oba objal. Nos přitom ponořil Viole do vlasů a nadýchal se jejich vůně.

„Dám jim najíst a vrátím se do postele. Běž spát, ano?“

Tristan přikývl a dostal od Violy krátký polibek. Jakmile se poté v posteli přikryl, okamžitě usnul.

Dopoledne bylo krásně, díky čemuž práce Tristanovi rychle utíkala. Když brzo ráno s otcem nakládali káru, bylo na něm znát, že je unavenější, než by chtěl, ale brzo ho to přešlo. Do vesnice s nimi ten den jela i Leona, potřebovala na trhu něco nakoupit.

A že tedy nakupovala. Využívala toho, že tam Tristan s Frederikem měli káru, a brala zboží ve velkém. Vždy něco koupila, odnesla to do káry a zase běžela zpět.

„Leni,“ odchytil ji Frederik v době oběda, „vezmi to na chvíli za mě, skočím nám pro něco k jídlu.“

Leona se na svého muže usmála a za pultem ho okamžitě vystřídala.

„Mizí to jak ďas,“ poznamenala, když nahlédla do káry.

„Jo,“ přitakal Tristan a kousl do švestky. „Tahle byla poslední, a brambor už máme taky jen polovinu. Říkali jsme si, že od zítra je zkusíme o dvacet rinálů zdražit.“

„Klidně o třicet. Pořád budeme mít jednu z nejnižších cen.“

Tristan viděl, že v tuto chvíli se k jejich stánku nikdo neblíží, a zvědavě vyskočil na káru. „Cos to vlastně koupila?“

V káře byly složeny zimní kabáty a šály, spousta bylinek, pár bedýnek ovoce, jež u nich na farmě nerostlo, nové záclony, pár pokrývek hlavy a poté různé druhy přívěsků a šperků.

„Koukám, že ses činila,“ řekl Tristan pobaveně.

„Ty kabáty byly skoro zadarmo. A jelikož stále více přitahuje, už jsem to nechtěla odkládat.“

„Hmm, a k těm novým náušnicím ti to bude ladit?“ zeptal se Tristan pobaveně.

„No vidíš, na to jsem nepomyslela,“ zděsila se Leona a vydrápala se nahoru, aby si pořízené zboží ještě jednou prohlédla.

Tristan se zasmál a seskočil dolů.

„Myslím, že to bude dobré,“ odvětila Leona s úsměvem na tváři.

Jestli se Tristanově matce nedalo něco upřít, tak to, že vždycky vypadala naprosto fantasticky. Byla sice hezká, ale o tom to nebylo. Vždy věděla, co přesně si obléci, jaké líčení použít a jaké doplňky a šperky si vzít. I když ji čekala práce na poli či v kuchyni, oděvy měla vždy perfektně zabrané tam, kde to potřebovala, což způsobovalo, že ve všem vypadala velmi přitažlivě. Tristanovu otci Leonu záviděl nejen muž. Dokonce i Tristanovi přátelé si na ni dělali zálusk. Její kouzelné hnědé oči a bujná prsa uměly své.

„Bude ti to slušet,“ řekl Tristan. „Ostatně jako vždy.“

Leona se usmála a pohladila ho po tváři. „Děkuji. Takové věci se krásně poslouchají, když je ženě přes čtyřicet.“

„Bylo ti čtyřicet vloni, mami. To je skoro jako třicet.“

„No ale i tak jsem už pěkně stará škatule.“

Tristan se rozesmál a začal se věnovat zákazníkovi, který právě přišel. A i on, přestože byl mladší než Tristan, po Leoně zbožně pokukoval.

„Brambory?“ pronesl Tristan suše, aby získal jeho pozornost.

Leoně to nedalo a hlasitě se rozesmála.

„Proč nezůstaneš déle?“ ptal se Tristana René, zatímco seděli nad džbánem piva.

„Přesně. Skoro tě teď nevidáme,“ dodal Samuel.

„Mám doma tři děti a na farmě je teď spousta práce. Začátek studeného období je vždycky krušný, vždyť to znáte.“

Když večer Tristan a Frederik sklídili stánek a naložili ho do káry, zastihli je René a Samuel, Tristanovi přátelé, kteří naléhali, aby s nimi šel do krčmy na pivo. A ačkoli byl Tristan unavený, přikývl. S přáteli nikde nebyl už několik týdnů.

„Já mám taky tři děti a taky mám práci. Slyšíš mě, že bych se vymlouval?“ utrousil René.

„Ty vole, ale tvým dětem je od pěti do sedmi. Já mám doma dvojčata batolata. A zrovna dneska v noci jsem se moc nevyspal, ale to je jedno. Dopiju s vámi džbán a půjdu. Slibuju, že jakmile skončí tenhle chaos, někam zajdeme. Třeba i na lov do lesa, dlouho jsme nebyli.“

„Hm, tím lovem to dost zachránil, že?“ zeptal se Samuel Reného.

„To tedy ano, ale... Je tu jeden háček.“

„Jaký?“ zeptal se Tristan.

„Už jsem objednal další džbán.“

Tristan protočil oči v sloup, ale nakonec se donutil k úsměvu, když ho Samuel popadl za ramena a začal s ním trást, aby se probral.

Nakonec to dopadlo tak, jak by se od tří chlapů na pive čekalo. Celkem padlo pět džbánů a Tristan se plahočil domů až pozdě v noci. Cestou si zpíval *Kde máš, klisničko, hříbátko své*, díky čemuž mu chůze utekla poměrně rychle. Jakmile přišel domů, svlékl se a tuhý padl do postele.

Probudil se nečekaně pozdě. Trhl sebou a rozhlédl se po ložnici. Viola byla pryč a dvojčata v postýlce také nebyla. Oblékl si kalhoty a přešel do kuchyně. Tam našel jak svou ženu, tak všechny své děti. Evelin seděla u stolu a opisovala slova z knihy, dvojčata si hrála na tlusté dece na zemi a Viola vařila oběd.

„Dobré ráno,“ pronesl Tristan chraplavě.

„Dobré,“ pronesla Viola s úsměvem a dál míchala omáčku v hrnci.

„Co to máš s hlasem, tati?“ smála se Evelin.

„Tomu se říká poopilecký přízvuk,“ rýpla si Viola.

Tristan se pousmál a usadil se ke stolu. „Jo... René a Samuel –“

„Já vím, Frederik nám to říkal. Vsázeli jsme se, v kolik jim utečeš,“ řekla Viola. „A myslím, že jsem vyhrála.“ Poté nalila čaj do šálku a postavila ho před Tristana.

„No... Neutekl,“ utrousil suše Tristan.

„Jak říkám,“ pokračovala Viola, „vyhrála jsem.“ Krátce se zasmála, políbila manžela na tvář a znovu se vrátila k hrnci.

„Počkat,“ uvědomil si Tristan. „Měl jsem jet ještě dneska s tátou do vesnice. Kde je?“

„Klid. Leona tam jela s ním a prý zůstane celý den. Jenom prosí, abys začal s rytím. Prý co stihneš, stihneš.“

„To zní dobře,“ řekl Tristan, uvelebil se v židli a vychutnal si dopolední čaj.

Později pomohl Viole s obědem, společně se všichni najedli, a zatímco šla Viola umýt nádobí, Tristan uspal dvojčata. Když se vrátil, Viola seděla s Evelin u stolu a poslouchala, jak jí předčítá z knihy. Všichni v Tristanově rodině uměli číst i psát, a tak tomu učili odmala i Evelin, která byla den ode dne šikovnější. Právě přečetla bez chyby celý odstavec.

„Páni,“ vydal ze sebe Tristan zapřený o dveře. „Ještě chvíli a budeš umět číst líp než já.“

Evelin zavrtěla hlavou.

„Ne? Jak to, že ne?“ ptal se Tristan.

„Protože pak bych musela číst pohádky já tobě, tati,“ odpovětila.

Viola si se svým mužem vyměnila pobavený výraz a oba se dali do smíchu. Evelin se k nim přidala. Poté ji Tristan poprosil, ať mu přečte ještě něco, aby měla Viola také nějaký čas pro sebe.

O něco později, když dvojčata ještě spala a Viola si užívala horké koupele, se Tristan a Evelin přesunuli ven. Tam Tristan dával dohromady rycí postroj pro koně a Evelin si stavěla městečko z vlhké hlíny a písku. Koutkem oka ji sledoval a žasl, jak moc si jeho dcera dává záležet na detailech. Nebylo to jen o tom něco postavit, kdepak. Chtěla to mít dokonalé. Dokonce si pak našla tenký klacík, kterým do staveb kreslila kamenné bloky.

„V takovém bys chtěla bydlet?“ zeptal se jí Tristan a pokynul k paláci v čele jejího městečka.

Evelin rozhodně zavrtěla hlavou. „To ne, ale líbí se mi. Babička mi ho ukazovala v knihách. Takový palác je prý v hlavním městě.“

„Ano, to je pravda.“ Tristan utáhl jeden z popruhů. „Ale naživo jsem ho neviděl, nikdy jsem tam nebyl.“

Evelin pokrčila rameny a pokračovala ve zdobení svého výtvoru. Jakmile se k nim ale skrz otevřené okenice donesl pláč právě probuzených dětí, klidná část odpoledne

skončila. U večere musel Tristan každopádně uznat, že si za celý den krásně odpočinul.

„To jsem rád,“ řekl Frederik. „Také bych to po těch třech dnech potřeboval. Zítra si můžeme dovolit vyrazit do vesnice trochu později.“

„Myslím, že se vůbec nic nestane,“ pronesl Tristan a spokojeně dojedl drůbeží maso se sýrem a chlebem.

„Mimochodem, Leni, viděla jsem ty kabáty, cos včera koupila,“ podotkla Viola. „Úžasná práce. Jsou neuvěřitelně teplé, ale zároveň skoro nic neváží. Čí je to práce?“

„Patrovských. Prý si přivezli nějakou speciální látku z města Toglyati. Neměli jich moc. Myslím, že tak třicet maximálně, tak jsem je hned vzala. Je tam i jeden menší pro Evelin.“

„Ano, všimla jsem si. Děkuji moc. Nějak mi nedošlo, že za chvíli budou mrazy. Ještě bych s ní ráda doběhla k ševci, aby měla pořádné boty.“

„Udělej to zítra. Já se postarám o oběd, večeri i dvojčata a vy dvě můžete v klidu zajít do vesnice.“

„Můžete jet ráno s námi,“ nabídl Tristan. „Ať ušetříte aspoň jednu cestu pěšky.“

Viola párkrát přikývla. „Tak jo. Tím pádem bychom mohly být do oběda zpátky.“

„Nedáme si víno?“ navrhla Leona. „Včera jsem koupila prý nějaké moc dobré.“

„Dám si ráda,“ zareagovala Viola nadšeně. „Jen dám kluky rychle spát.“ A když řekla rychle, skutečně to tak myslela. Byla zpátky za pár minut.

Tristan nevěřil, že by dvojčata usnula tak brzy. „Mám strach, že si naše děti právě otrávila, aby ses k tomu vínu dostala co nejdřív,“ utrousil.

„Byli utahaní. Navíc za soudek dobrého vína by se ze mě stala i zaříkávačka koní.“

Rozesmál se celý stůl, včetně Evelin, která měla dovoleno s nimi ještě chvíli zůstat. Jakmile ji ale poslali do

postele, konverzace u stolu se nemálo zvrhla. Leona začala historkami, kde kdo ve vesnici komu zahýbá a s kým. Po svém monologu se dlouze napila a máchla nad tím rukou.

„Všechno jsem zjistila. Na trzích se vždycky šíří ty nejlepší klepy.“

„A víš i něco o tom, jak to dopadlo s mladým Genydyem?“ zeptala se Viola zvědavě.

O mladém Genydyem se šušovalo, že ho chytili při krádeži v sadech. Vesnická rada ho chtěla na pár měsíců zavřít do chládku, ale někteří občané se proti tomu postavili. Byli toho názoru, že je lepší dvanáctiletého chlapce seřezat než zavřít.

„Samozřejmě že ano,“ pokračovala hrdě Leona. „Nakonec dostal veřejný výprask, až jim ho v celé radě bylo líto. Prý měl prdel tak fialovou jako letošní švestky.“

„Au. Chudák,“ řekla Viola se svraštělým čelem.

„Jakýpak chudák?“ divil se Frederik. „Prdel se mu za pár dní zahojí. Lepší než být měsíce zavřený ve věznici. Podle mě může být rád, že to dopadlo takhle.“

„Dále sem prý za pár týdnů přijede nějaká hrozně vychvalovaná bylinkářka,“ řekla Leona. „Lektvary všeho druhu. Ale mastné, takže si máme připravit plné měšce, jestli budeme něco chtít.“

„Bylinkářka, nebo čarodějka?“ ujistil se Tristan.

„Prý bylinkářka,“ odvětila mu Leona. „Ale víte, jak to dnes je. Čarodějky často tvrdí, že nejsou tím, čím jsou, jelikož pak po nich lidé chtějí naprosté nesmysly. A ne a ne jim dát pokoj.“

„Už dlouho jsem žádnou nepotkala,“ hlesla Viola.

„Ještě aby jo,“ řekl Frederik. „Všechny hlavní cesty jsou od naší vesnice minimálně šest sedm kilometrů. Když nějaký čaroděj cestuje z města do města, ani si nás nevšimne. Nevím, jestli bohužel, nebo bohudík.“

Tristan se napil ze své číše a zapřemýšlel. „Nebylo by od věci tady nějakého mít. Jakmile někdo vážně onemocní,

musí se s ním do nejbližší vesnice, kde nějaký čaroděj je. A nejednou se stalo, že chorý cestu nepřežil.“ Čaroděje neviděl už přes čtyři roky a sám v životě s žádným nejednal, protože to nebylo zapotřebí.

„Jo, no... Dalo by se o tom polemizovat.“ Frederik dopil své víno, aby si mohl zase trochu dolít.

„Co vlastně René a Samuel?“ zeptala se Leona svého syna. „Je u nich něco nového?“

Tristan zapřemýšlel. „Vlastně asi ani ne. Dostal jsem se-kec za to, že se teď nevidáme, takže jsme se domluvili na lov. Samozřejmě až bude čas.“

„Minule jsem viděla Reného dceru. Vypadala, že se má až moc dobře,“ poznamenala Viola.

„Hm?“ obrátil se k ní Tristan.

Viola pokrčila rameny. „Promiň, ale je dvojnásobná než ostatní dívky jejího věku. A nemyslím tím do výšky.“

„Zas tak tlustá není, ne?“ zpochybnil to Tristan.

„Ale je,“ přidala se Leona. „Také jsem na ni minule koukala, už nevím, kde to bylo. Ale Viola má pravdu. Je to kusanec. A jestli s tím rodiče něco nezačnou dělat, za chvíli ji trefí šlak. Kolik jí je? Sedm?“

Tristan přikývl.

„Mohla by mít problémy,“ dodala Leona.

„René je přitom vysekaný kus chlapa,“ pokračovala Viola. „A jeho Tea má snad užší pas než kdysi před porody. Zaráží mě, že ji nehlídají. Za pár let si bude chtít hledat manžela a... Nejsem si jistá, zda o ni někdo bude stát.“

„Pozor!“ vstoupil do toho Frederik. „Znám chlapy, co mají rádi tlustý ženský. Třeba Fievert od Gastona... Ten na tom úplně ujíždí, přitom je sám jak stéblo. Chlapi si z něj minule dělali prdel, že když si vezme nějakou takovou ženskou na sebe, musí se pod ní zlomit.“

„Tati?“ popíchl ho Tristan.

„Fajn, to já si z něj utahoval, no. Ale nebyl jsem sám.“ Všichni se dali do smíchu.

Rodina seděla u stolu ještě pár hodin, než se rozhodlo, že je načase jít do postelí. Jeden soudek samozřejmě padl.

Viola i Tristan vešli do své ložnice velmi ovínění. Ani nezkontrolovali, zda dvojčata spí, a ihned se na sebe vrhli. Strhali ze sebe šaty, jak nejrychleji to uměli, a šli na věc. Nemělo to být něžné, ale vášnivé a krátké. Viola vzepřená na kolenou se prohnula, jakmile ucítila Tristana v sobě. Při každém jeho přírazu hlasitě zasténala. A Tristan též. Netrvalo dlouho a bylo po všem. Oba dva se svalili do postele a snažili se zkrotit svůj zběsilý dech. Když se jim to podařilo, Tristan se otočil směrem k postýlce.

„Ani to s nimi nehnulo,“ poznamenal.

„Jak jsem říkala, byli utahaní,“ odvětila Viola a přitiskla se k Tristanovi tak blízko, jak jen to šlo. „Myslím, že jsme právě zadělali na další.“

Tristan se usmál. „Proč myslíš, že zrovna teď?“

„Nevím, mám takový pocit. Nevadilo by to, že ne? Slyšela jsem, jak jste si o tom předevčírem povídali s tátou.“ Zvedla se a pohlédla Tristanovi do očí.

„Samozřejmě že ne. Budu je milovat, i kdybychom jich měli tučet.“

„Čtyři stačí,“ řekla Viola, která bojovala se smíchem.

„Něco ti řeknu. Pokaždé když jsi nám dala nové dítě, jsem se do tebe znovu zamiloval. A víc.“

Viola se začervenala. Naklonila se a dlouze a vášnivě Tristana políbila. Sotva pak složila hlavu na jeho hrud', oba spokojeně usnuli.

Kristeen se probudila a měla chuť začít křičet. Ale neudělala to. Věděla, že by tím ničeho nedosáhla. Okamžitě se posadila a snažila se ovládnout třes, který se zmocnil celého jejího těla. Až po chvílce si uvědomila, že leží ve vlastním potu.

Timett vedle ní se probudil též. „Kristeen? Co se děje?“ Až pak si všiml jejího výrazu. Nikdy u ní takový neviděl. Ať se stalo cokoli, Kristeen byla v šoku. V očích jí tančil strach. „Kristeen?“ zopakoval Timett její jméno. „Jsi v pořádku?“

Po jejích tvářích stekly první slzy. Pohlédla na Timetta a snažila se ze sebe dostat nějaká slova. Ta ovšem nepřicházela.

„Kristeen, u všeho na světě, mluv se mnou. Děsíš mě.“

Kristeen otevřela ústa. Brada se jí třásla. „T-T-Timette...“ Její hlas zněl jinak. Úplně v jiné tónině. „Stalo se něco strašného.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Timett.

Tristan otevřel oči a zhluboka se nadechl. Bylo to tuhé a nepříjemné zalapání po vzduchu. Jako kdyby se předtím topil. Ihned věděl, že je něco špatně.

Panovala černá noc a on ležel na zemi ve stodole. Celý zpocený a od bláta. To ale nebylo všechno. Každý jeho sval v těle řval bolestí, v hrdle měl drásající sucho a hlava se mu točila. *Co se děje? Jak jsem se sem dostal?* říkal si, zatímco se snažil vydrápat na nohy. Při celém tom procesu vrčel bolestí.

Jakmile se mu podařilo vstát a trochu se rozkoukat, přepadla ho panika. Kromě toho, že ve stodole nebylo jediné zvíře, tam byl obrovský nepořádek. Jako kdyby se splašil kůň a začal pobíhat z místa na místo, přičemž všechno poshazoval na zem.

Něco se tu stalo. Kde jsou sakra zvířata? pokračoval v myšlenkových pochodech. Ještě jednou se po celé stodole rozhlédl a se smíšenými pocity vyrazil ven.

I tam krajina zela prázdnotou. Nedávalo to žádný smysl. Kdyby se zvířata dostala ze stodoly, musela by se pohybovat někde v okolí. Rozhlížel se a mžoural do tmy. Soustředění

mu ale narušoval jeho stav. Přemýšlel, jestli nedostal ránu do hlavy. Nevěděl, jak to popsat, ale rozhodně se necítil dobře. Skoro jako kdyby se každý jeho sval vzpíral zbytku těla. O něco zakopl. Bylo to městečko, které Evelin postavila z hlíny a písku, tedy aspoň jeho zbytky. Zavrávorál.

„Co se to tady do prdele děje?“ zabručel a vyšel směrem k domu. Vypadalo to, že uvnitř nehoří jediná svíce. Udělal sotva pár kroků a všiml si, že hlavní dveře jsou vyražené z pantů. Tristana polilo horko, v uších mu zatepalo a začalo mu docházet, že ať se tam stalo cokoli, nebylo to nic dobrého. Na malou chvíli zaváhal, ale nakonec se rozběhl dovnitř. Stále měl pocit, jako kdyby se mu jeho vlastní tělo vzpíralo.

Jakmile se dostal do společenské místnosti, zalapal po dechu. Všude byla krev v podobě cákanců i šmouh. Na zdech, nábytku, podlaze... Úplně všude. Strach, který se ho zmocnil, se nedal nijak popsat. Na okamžik ho úplně paralyzoval, až se mu zatmělo před očima. Opět zalapal po dechu a ihned se rozběhl do ložnice, kde, jak doufal, najde Violu s dětmi.

Rozrazil dveře a rychle očima přelétl místnost.

Pak to přišlo.

To, na co se mu naskytl pohled, bylo jako nůž, který se mu zapíchl do břicha a svou čepelí se sune výš a výš. Připadal si, jako kdyby mu něco řezalo orgány. Na několik dlouhých sekund přestal dýchat a jeho tělo se dostalo do jakési křeče.

V posteli ležela Viola s Evelin. Obě ve velmi nepřírodných polohách, tváře bledé, oči dokořán. Udělal prvních pár kroků a padl před postel. Mrtvé oči jeho dcery jako kdyby ho v tu chvíli sledovaly.

„Ne,“ dostal ze sebe, vydrápal se na lůžko a uchopil Evelin do náručí. „Zlatičko, no tak. Prober se.“ *Tohle se neděje, říkal si. Tohle se nemůže dít.* Lehce s ní zatřásl, ale jistá jeho část věděla, že to nemá cenu. Její tělo bylo už dokonce

ztuhlé. „Evelin, slyšíš mě? Prober se. Tady je táta. Tatínek. Prober se, prosím!“

Nedokázal vstřebat to, co měl přímo před sebou. Nedo-
kázal. To, co viděl, pro něj bylo nepřípustné. „Prosím, pro-
sím. Musíš se probrat.“

Jeho oči poté uhnuly do příkrývek kamsi za Evelin. Na-
klonil se a zjistil, že za ní leží dvě nehybná tělíčka obou ba-
tolat.

Zatočila se mu hlava, ústa jako kdyby se mu zaplnila
kouřem. Pomyslný nůž se přitom dostal až k hrudi. Z Tris-
tanova hrdla vyšel téměř nelidský řev. Slzy mu tekly prou-
dem a jeho tvář se zkrivila bolestí. *Co se stalo? Proč? Jak?!*
ptal se. *Tohle se neděje, tohle se neděje. Prosím.* To, co mu
prostupovalo tělem, už by nenazval bolestí. Bylo to něco da-
leko horšího.

Zatímco mu Evelin ležela v klíně, obrátil se Tristan
k Viole. Též si ji přitáhl k sobě a zatřásl s ní. „Lásko,“ hlesl.
„Lásko, prober se. Prosím. U Svatého, prosím! Prosím! Pro-
sím!“

Bylo to neúnosné. Cítil se, jako kdyby mu někdo k pomy-
slné čepeli navíc zarazil do hrudi rozžhavený pohrabáč. Plí-
ce, srdce, jícen... Jako kdyby se mu orgány trhaly.

Tristan žadonil: „Prosím! Vzbudte se. Prosím! Prosím!“

Ale byla to jen slova, která nebyla nic platná. Jeho man-
želka a děti byly mrtvé. Odešly. Zmizely. To, co viděl, byly
jen prázdné schránky bez toho, co jeho milované dělalo lid-
mi.

Jeho úpění bylo slyšet po celém pozemku farmy a roz-
léhalo se do černé noci. Ruce se mu nezvladatelně třáslly,
když dceru a manželku opatrně pokládal zpět do postele.
Až tehdy si všiml, že Viola i Evelin mají na krku ošklivý
kousanec. Skoro jako od zvířete. Rozhlédl se kolem. V poko-
ji žádná krev nebyla. Popadl do náručí dvojčátka. Byla na
tom stejně a jejich malá tělíčka byla k tomu všemu viditel-
ně zlámaná.

„Ne, ne, ne,“ vydal ze sebe mezi hlasitými vzlyky. Pohlédl zpět na Evelin. *Tu pohádku o bludičce. Prosím, tati,* znělo mu v hlavě.

Jeho tělo už to nezvládlo. Stihl položit dvojčátka na postel, potom padl na zem a začal zvracet.

Když se po pár minutách napřímil, uvědomil si další skutečnost. *Máma s tátou...* Utřel si ústa a neohrabaně zamířil k nim do ložnice. Cestou se opíral o stěny a nábytek.

Leona ležela nehybně na zemi a byla v místnosti sama. Její oči byly též otevřené dokořán a tvář měla děsivě bledou.

„Mami,“ dostal ze sebe Tristan a padl k ní na zem. Vzal ji do rukou a zatřásl s ní, ale ani Leona nejevila sebemenší známku života. „Ne, ne, ne... Mami, prosím! No tak! Mami, prosím!“ Leona byla chladná jako led. Ta žena tu byla celý jeho život a ještě večer zářila štěstím. Nebylo možné, aby byla pryč. „Maminko...“

Bolelo to. Děsivě to bolelo, a on to nedokázal zastavit.

Netušil, co má dělat.

I Leona měla na krku krvavý kousanec. Kolem ní čisto, až na noční košili s několika tmavými fleky. Uchopil Leonu do náručí, položil ji do postele a jen zíral do prázdna. Nebyl schopný přemýšlet. Schvácený žalem přešel k toaletnímu stolku, chytil ho za desku a s řevem s ním hodil o zeď. Kus nábytku přeletěl celý pokoj tak rychle, že to Tristan pomalu ani nezaznamenal. Stolek se tou ránou rozpadl na kusy.

Kde je táta? zeptal se sám sebe.

Vrátil se do společenské místnosti, kde jako by cítil přítomnost své rodiny. Prošel až k zadním dveřím, které vedly na verandu a ven na dvorek. Na verandě bohužel našel to, co hledal. Tělo jeho otce leželo na dřevěných parketách a bylo zcela nehybné. Jediný rozdíl spočíval v tom, že Frederik byl značně zmáčený krví. Vypadalo to, že ať se v domě stalo cokoli, jediný Frederik se zvládl trochu bránit.

Tristan se sesul k němu na studené dřevo. Snažil se uvědomit si, co se právě stalo. Přišel o celou rodinu. O milovanou matku s otcem, o milující ženu, o své tři děti. Nedalo mu to, nadechl se a z plných plic bolestně zařval. Zvuk, který se mu vydral z hrdla, ani moc nepřipomínal ten lidský.

Najednou ale pocítil malou kapičku naděje. *Naomi*.

Tristan svou zesnulou rodinu nerad nechával takhle, ale musel. Musel se přesvědčit, že aspoň jeho sestra je živá a v pořádku.

Kristeen seděla v křesle, v rukách svírala hrnek čaje a stále se třásla. Timett zapálil ještě jeden svícen, aby v místnosti panovalo trochu větší světlo. Vypadalo to, že má o svou ženu opravdu strach.

„Už je ti lépe?“ zeptal se jí a přisedl si k ní.

Skoro se nehnula. „Já nevím. Bylo to tak... Nedokážu to popsat.“

„Co myslíš, že se stalo?“

„Já vím, co se stalo. Někde zemřelo neuvěřitelné množství lidí. Najednou. Nebo během velmi krátké chvíle.“

„Jak velké množství?“ zeptal se Timett opatrně.

Kristeen mu pohlédla do očí. „Stovky.“

„Takže myslíš, že někde vypukla válka? Nebo byla vykonána nějaká hromadná poprava?“

„Ne,“ zavrtěla Kristeen hlavou. „Tohle bylo něco jiného. Něco mnohem děsivějšího.“

Tristan se dostal k vesnici velmi rychle. Když ale doběhl k prvnímu domu a uviděl i zde vyražené dveře, málem se znovu skácel k zemi. Nad ničím nepřemýšlel a vešel dovnitř.

Jiná rodina, stejný osud. Všichni povražděni ve svých postelích.

Vyběhl z domu a zkusil další. A poté ještě jeden. Situace byla všude stejná. Jeho jiskra naděje pomalu zhasínala. I tak se ale rozeběhl směrem, kterým bydlela jeho sestra.

Dveře byly vyražené, dílna netknutá. Ložnice skrývala dvě mrtvá těla – Naomi a jejího manžela Lorana. A i když si Tristan myslel, že už na tom nemůže být hůř, spletl se. Kle-sl k tělu své mladší sestry a dlouho vzlykal.

Naomi s Tristanem se zbožňovali. Byl to její ochránce a mentor. Když se seznámila s Loranem, byl Tristan první, komu ho představila a ptala se na názor. Jako malí byli téměř nerozluční. Chodívali spolu nakupovat na trh sladkosti, hrávali si od východu slunce až do jeho západu, vzájemně na sebe dávali pozor... Naomi byla součástí každé jeho vzpomínky na dětství.

Tristan si říkal, kolik bolesti asi může lidské tělo zvládnout, a začínal si přát, aby právě tohle byla ta míra bolesti, která ho zabije. Nevládal pomyšlení, že by měl jakýmkoli způsobem pokračovat v životě. Ne po tomhle. Ne bez nich.

Po nějaké chvíli se musel donutit vstát a jít se podívat na svého synovce Ronna. Jak čekal, i jeho stihl stejný osud.

Tristanovy myšlenky se začaly formovat do slov. *Co se to tu kurva stalo? Kdo nebo co to udělalo?* Všechno, co viděl, nasvědčovalo tomu, že takové neštěstí způsobilo něco, o čem Tristan pochyboval, že vůbec existuje. Tedy až do této chvíle.

Sedl si v kuchyni na židli, otevřel láhev pálenky a během pár minut ji celou vypil. Chutnala zvláštně.

Věděl, že musí začít něco dělat. *Musím se vydat do jiné vesnice a oznámit to. Musím nějak... nějak... Nemůžu tady svou rodinu přece takhle nechat. Musím je rádně pohřbít. Anebo spálit těla. Spálit tělo své manželky a svých dětí... Svých dětí... Moje děti jsou pryč. Už je nikdy neuvidím.*

To byl moment, kdy už nedokázal ani plakat. Připadal si jako v nějakém transu, a proto moc nepřemýšlel nad tím,

když vzal druhou láhev pálenky, polil s ní půlku domu, počínaje mrtvými těly, a škrtl zápalkou. Ještě před tím ale přenesl Ronna k jeho rodičům.

Postel, na které leželi, se vznítila jako suché chvojí. Tristan jim věnoval poslední pohled a dům opustil.

Oheň, který se ve vesnici rozrostl, planul daleko za Tristano-vými zády, když se vrátil na rodnou farmu. Jeho trans přetrvával. Byl jako bez duše. Vešel do domu a zamířil ke své ženě a dětem. Tam se znovu zhroutil. Zády opřený o zeď hlasitě vzlykal. Nohy měl přitažené u prsou a hlavu složenou v rukách. *Tohle nemůže být pravda, říkal si. Prosím, ať je to jen sen. Ať je to noční můra, ze které se probudím! Přece není možné, že už je v životě neuslyším. Neuvidím. Neobejmu.* Ta slova si opakoval stále dokola. *Prosím, ať se vzbudí! Prosím!*

Po dlouhé chvíli na několik minut odpadl. Jeho tělo ten nápor zkrátka nezvládlo. Když se pak probрал, přinutil se k racionálnímu uvažování. Byl schopný ignorovat žal i vztek. Musel, aby dokázal udělat to, co bylo zapotřebí.

Vstal a vydal se ke své milované matce. Několik minut na ni hleděl a vzpomínal na úžasné dětství, které mu společně s Frederikem dala. Miloval ji nade vše. Ale byla pryč. Přešel na verandu a přisedl si k otcovu tělu. I zde mu hlavou vířily vzpomínky. Jako kdyby mu je chtěl Tristan předat a naposledy mu za ně poděkovat.

Poté se pustil do práce.

Nejprve na zadní část dvora nanosil velké množství dříví, ze kterého následně vystavěl pohřební hranici. Pod dříví ze všech stran nacpal slámu. Jakmile měl pocit, že to stačí, sedl si na zem a všechno to dříví nějakou dobu hypnotizoval pohledem. Nemohl se přinutit k dalšímu kroku. Nechtěl svou rodinu znovu tak vidět, ale moc dobře věděl, že čím déle bude čekat, tím se bude cítit hůř.

Byl úplně na dně, ale nakonec se postavil a vrátil se do domu. Nejdříve šel pro matku. Vzal ji do náručí a opatrně vynesl ven až k hranici, na kterou ji něžně položil. Chtěl se jí zadívat do tváře, ale ubránil se tomu. Jako druhého přinesl otce, poté Evelin, pak Justyna s Vendelynem. Svou milovanou ženu odnesl z domu jako poslední. A i když jeho trans přetrvával, s ní v náručí se znovu rozplakal. Svíral její tělo a nemohl tomu všemu uvěřit.

Když Violu opatrně položil na vyrovnané dříví, napadlo ho, zda by nebylo správné se k nim připojit. Uvázat si uzal kolem krku. „Nedokážu žít bez vás! Sám to nezvládnou. Nezvládnou!“ Svezl se zoufale na kolena, hlavu svěšenou, a chvíli trvalo, než se odhodlal opět pohlédnout na těla členů své rodiny. Při tom pohledu se zamračil a řekl si, že takhle spálení rozhodně nebudou.

Postavil se, sevřel ruce v pěsti a zamířil zpět do domu. Tam posbíral ty nejhezčí příkrývky a polštáře, jaké našel. A taky spoustu osobních věcí. Tím vším zesnulým zpříjemnil místo posledního odpočinku. Všichni dostali polštář pod hlavu a byli po prsa přikryti. Kolem nich poté Tristan rozmístil věci, které měli rádi. Matku ozdobil všemi jejími šperky a také k ní položil její oblíbený sváteční ubrus, který zdědila po své matce. Otec byl obklopený svými knihami a nejpoužívanější motýčkou. K Viole složil její oblíbenou zástěru, několik šperků, mezi nimiž byly i náušnice po její babičce, a také jednu knížečku, kterou měla neskutečně ráda. Evelin vtiskl do rukou knížku pohádek a otevřel ji na straně, kde začínal příběh o bludičce. Poté přišly na řadu její oblíbené hračky. Stejně jako ke dvojčatům.

Tristan udělal několik kroků vzad, znovu na svou rodinu pohlédl a několikrát krátce přikývl. „Tak, a je to. Už bude dobře.“ Přál si, aby ho slyšeli. Aby věděli, že se o ně postará, že je tam jen tak nenechal.

Až je spálm, najdu nějaké lano... I můj příběh dnes skončí. Chci být se svou rodinou. Brzy se k nim připojím.

Pomyslel si, jaké to asi bude, až vesnici někdo navštíví a najde jeden velký hrob. Co se asi bude o tomto místě říkat? A bude v příběhu zmíněna zvláštnost, že byli zabiti všichni občané až na jednoho, který se sám oběsil ve stodole?

Pak se mu ale do mysli vloudila jiná myšlenka. Jako kdyby Tristan sám sebe okřikl. *Něco je zabilo*. Věděl, že pokud zemře i on, bude to, jako kdyby celá vesnice nikdy neexistovala. *Něco je zabilo. Nebo spíš někdo. A nejen je. Ty věci vyvražďily celou moji vesnici. Nemůžu to tak nechat. Za tohle přece musí zaplatit*. Náhle už mu jeho vlastní smrt nepřipadala jako dobrý nápad. Aspoň ne do té doby, než zabije ty, co to provedli. Nechtěl ale myslet dopředu. Nejdříve se musel rádně rozloučit.

Několikrát celou hranici obešel a každého člena rodiny políbil na čelo, a konečně se rozhodl rozdělat oheň. Než dal ale poslední sbohem Viole, sundal si svůj snubní prsten a vtiskl jí ho do dlaně. Pak se předklonil a zašeptal jí do ucha: „Vždycky tě budu milovat. A takhle budu s tebou, i když budeme každý jinde. Ale není to navždy.“

Několikrát se zhluboka nadechl a zapálil oheň.

Netrvalo ani dvě minuty od vzniku první jiskry, než se plameny rozšířily na celou hranici. Tristan udělal několik kroků zpět a usedl na kus klády, odkud mohl celý rituál sledovat. Znovu se v něm všechno zlomilo. *Tohle se nemá dít. Tohle ne*.

Blížil se rozbřesk, a jak tam tak seděl a pozoroval oheň, nemohl už ignorovat, že má vyschlo v hrdle. Ta pálenka, co si dal u Naomi, žízeň na chvíli zahнала, nyní se ale vrátila. Došel do domu, kde do sebe obrátil džbán vody a zajedl to trochou chleba. Zhruba při třetím soustu se ale zarazil. Chléb byl tvrdší, než by měl být. *To nedává smysl*, pomyslel si. *Měli jsme ho k večeři a byl čerstvý*. Pak ho to napadlo.

Když manipuloval s těly své rodiny, říkal si, že už musejí být mrtví nějakou dobu, ale pokud by skutečně zemřeli v tu noc, byli by po smrti jen pár hodin. *Stalo se to včera v noci*,

ne dnes. Jeho mozek konečně začal přemýšlet o tom, co se vlastně přihodilo a jak. Co jsem dělal v té stodole? Možná mě tam ten útočník omráčil. Proč jsem ale přežil? Ležel jsem tam v bezvědomí celý den? To nedává smysl.

Sáhl po sýru a pivu, a zatímco přemýšlel, co přesně se mohlo stát, snažil se zahnat hlad. Něco ale bylo špatně. Cítil, že se mu jídlo ukládá v žaludku, ale necítil se být sytý. Sucho v hrdle také ne a ne ustoupit, ať toho vypil, kolik chtěl. *Musím být ještě v šoku*, řekl si.

Všechno dojedl a poté se vrátil k loučení se svou rodinou. Stále dokola se mu vybavovaly vzpomínky z jeho života s nimi. Ať už se týkaly rodičů, Violy, nebo jejich dětí. Byly to okamžiky, nad kterými by se normálně zasmál. V tuto chvíli ale nikoli.

Díval se do prázdna, poslouchal praskající dřevo, vnímal teplo ohně na své tváři, když vtom něco ucítil. Praštilo ho to přes nos a okamžitě zvedlo na nohy. Nedokázal to popsat, ale bylo to vábné. Zvedl pohled k lesu a přemýšlel, co by to mohlo být. Byl úplně omámený. Až tak, že si ani neuvědomil, že jde vpřed.

Vešel do lesa.

Co to k čertu je? Ale je to... úžasné!

Nešlo ani tak o to, co vlastně cítí, ale o to, jak na pach reaguje jeho tělo. Musel to mít. Ať to bylo cokoli. Pokračoval lesem několik set metrů a jeho kroky snad ani nebyly slyšet. Když ale našel, co hledal, zarazil se.

Asi třicet stop od něj stála srna a byl si stoprocentně jistý, že to vábné, co cítil, sálalo ze zvířete. Byl zmatený, ale zároveň omámený. Ten pach jako kdyby se skrz nos dostával přímo do jeho krevního oběhu a jakýmsi neznámým způsobem mu dodával energii.

Srna si ho všimla, ale neutekla. Naopak se mu zadívala do očí a napřímila se. Jako by ji zaujal. Nikdy neviděl, že by se zvíře chovalo takhle. Srna se měla leknout a utéct. Ale ne.

To, že se k sobě vzájemně přibližují, Tristanovi došlo, až když stál jen kousek od ní. Jen pár stop. A to byl také okamžik, kdy se v něm něco probudilo. Přírozený instinkt.

Vší silou se odrazil a skočil po srně. Povalil ji, téměř bez námahy přitlačil k zemi a pomocí vysunutých špičáků se jí zakousl do hrdla. Chuť, která se mu v ten moment vlila do úst, byla nepopsatelná. Lepší pocit nikdy nezažil. Přitiskl se k srně větší silou a začal pít.

Srna sebou těsně před smrtí párkrát zaškubala. To byla chvíle, kdy z jejího těla zmizela poslední kapka krve. Až teprve pak Tristan dokázal povolit své skousnutí a uvědomil si, co to vůbec dělá. Lekl se svého činu, zděšeně sebou trhl a celý se rozklepal. Instinktivně si sáhl na špičáky, které se mu zatáhly zpět do dásní. Od úst mu stále odkapávala zvířecí krev.

To ne, říkal sám sobě. *To není možné...* Všechno mu začalo docházet. To, jak rychle se pohyboval po domě. Jakou silou hodil tím toaletním stolkem. Ta příjemná vůně, která ho praštila přes nos v zakrvácené místnosti. To, jak ho jídlo s pivem nedokázalo zasytit.

Stal se jedním z nich. *Upírem*.

„Ne!“ dostal ze sebe zkroušeně, vyskočil na nohy a pěstí udeřil do kmene stromu, až kůra zapraskala. To ho trochu uklidnilo. „Ne, ne, ne,“ opakoval si stále dokola. Měl pocit, že za posledních pár hodin to slovo vyřkl snad milionkrát.

Stal jsem se tím, co mi zabilo rodinu. Měl chuť se znovu zoufale rozplakat, ale hněvu v něm bylo více než žalu. Nedávalo mu to sice smysl, ale bylo to tak. *Moje emoce... Jsou rozhozené. Jiné. Nelidské*. Jedna Tristanova část se chtěla vztekat a truchlit, druhá zase o všem přemýšlet. Jak se dostal do stodoly? Proč upír nebo upíři zabili jen jeho rodinu a jeho nechali žít, dokonce z něj udělali jednoho z nich?

A proč jejich vesnici vlastně napadli? Kvůli potravě? Nebo to mělo nějaký hlubší význam?

Tristan pohlédl na mrtvou srnu a její prokousnuté hrdlo. „Byla jsi ve špatný čas na špatném místě, holka,“ pronesl tiše se slzami v očích a chystal se vrátit k pohřební hranici. Pak mu ale na mysli vytanula další myšlenka. A ještě než ji dokončil, se jí zděsil. *Co když jsem to byl já, kdo mou rodinu... zabil?* Tristan padl na kolena a začal si s brekem rvát vlasy. Představa, že by to byl on, kdo zabil vlastní děti a zbytek rodiny, byla neúnosná, proto se ji snažil zase rychle zahnat. Byl si skoro jist, že krev srny byla první, kterou kdy přijal. Tak blahodárný pocit by přece nezapomněl. Snad...

Pomalů vstal a vyšel z lesa ven. Pohlédl na plameny, jejichž teplo i přes poměrně velkou vzdálenost cítil na kůži, a vydal se k domu. Tam jako tělo bez duše usedl ke stolu a upřel před sebe prázdný pohled. I když se ale cítil ztracený, uvědomil si, že je mu lépe. Aspoň tedy po fyzické stránce. Krev, kterou vypil, mu do žil vlila energii.

Udělal se mu ze sebe samého špatně. *Tohle ne. Takhle to nemůže být*, pomyslel si. Vytáhl ze šuplete dlouhý nůž. *Je toho moc. Nemám tu být. Ne takhle.* Nepřemýšlel a jedním rychlým pohybem si ostřím nože podřízl zápěstí. Bolelo to. Z rány se okamžitě vyvalilo velké množství tmavě červené krve. Nůž vypadl z Tristanovy dlaně a zazvonil o podlahu. Krev se rychle rozlévala po desce stolu a začala kapat na zem.

Tristan to celé sledoval a zhluboka dýchal. Byl přesvědčený, že tohle je konec. *Nemůžu dovolit, aby po světě chodilo další monstrum.* Zapřel se, zaklonil hlavu a byl připravený svět živých opustit. Jenže něco bylo špatně. Připadalo mu, že rána na jeho zápěstí propouští z žil méně a méně krve. Pohlédl na ni a vytřeštil oči. Nebyl to jen pocit. Rána se skutečně před jeho očima zatahovala.

„Co to...“ Tristan nevěřil tomu, co viděl. Hypnotizoval své zápěstí pohledem ještě dalších pár minut, dokud nezmizely veškeré stopy poranění. Na kůži zůstala jen krev.

Nevěděl, co má dělat. Nevěděl. Roztřásl se a propukl v pláč. Nakonec ztratil vědomí.

Nejdříve to bylo jako svědění, které nebylo příjemné, ale dalo se vydržet. Jenže brzy se to zhoršilo. Bylo to, jako kdyby mu někdo na tvář přiložil rozžhavené železo, které mu propalovalo kůži a svaly. Tristan otevřel oči, zařval a trhl sebou, až zády narazil do zdi. Přiložil si ruku k obličejí. Cítil, že má vážně popálenou tvář. Ihned se přemístil k zrcadlu.

Skoro se lekl, když to uviděl. Kůži měl vyloženě rozleptanou. Bolelo to jako ďas a vypadalo ještě hůř. Pohlédl na místo, kde ležel. Jakmile uviděl sluneční paprsek dopadající skrz okno na podlahu, začal chápat. *Pověsti o těch tvorech zřejmě nelhaly*, řekl si. Pak v zrcadle uviděl, jak se mu ošklivá rána na obličejí hojí. A to přímo před očima. Stejně jako při pořezaném zápěstí trvalo jen několik minut, než zranění úplně zmizelo.

Udělal krok ke dveřím a vykoukl ven. *To je způsob. Tohle zabije upíra*. Udělal další krok a sevřel ruce v pěst. Věděl, že to bude bolet. Několikrát se nadechl. *Jak dlouho to může trvat? Minutu? Dvě?*

Další krok už ale neudělal. Ačkoli byl předešlou noc odhodlaný sáhnout si na život, nyní k tomu neměl odvahy. *Shořet zaživa*. Vztekle procedil vzduch skrze zuby a od slunečních paprsků se vzdálil.

Tristan celý den jen seděl v koutě a sledoval pohybující se denní světlo. Nic jiného. Až když se slunce přemístilo k západu a zmizelo za lesy, donutil se vstát.

Vyšel ven a pohlédl na doutnající haldu popela, kde ještě noc předtím stála pohřební hranice jeho rodiny. Tristan

doufal, že se těla zpopelní co možná nejvíce. Rozhodl se však moc to nezkoumat.

Musejí mít hrob, řekl si. Ačkoli byl úplně na dně, přinutil se k další činnosti. K poslední pro jeho rodinu.

Nejprve veškerý doutnající popel zasypal hlínou. Následně si vzal kárku a všude po okolí začal sbírat větší kameny. Ty vyskládal do čtverce kolem místa zpopelnění a poté je začal umisťovat i dovnitř obrysu. Nejprve ho zcela vyplnil a brzy kameny vršil na sebe. Po pár hodinách práce stála na místě pohřební hranice pět stop vysoká kamenná pyramida.

Jeden speciální kámen si nechal bokem. Poměrně velký a plochý, aby se na něj vešel text spolu se jmény jeho nejbližších. Zašel s kamenem do dílny, vzal barvu a pustil se do psaní.

ZDE ODPOČÍVÁ MILOVANÁ RODINA

**LEONA ROMERO
FREDERIK ROMERO
VIOLA ROMERO
EVELIN ROMERO
JUSTYN ROMERO
VENDELYN ROMERO**

Tristan umístil kámen do čela pyramidy, aby byl vidět hned, jak člověk k hrobu přijde. Posadil se na zem a jen na pyramidu zíral. A to dlouhé hodiny, než se obloha začala zbarvovat do oranžova. *Zůstaň sedět. Prostě jen zůstaň sedět, až vyjde slunce. Bude to pak trvat jen chvíli. Vydržíš to.*

Ale zase ne. Ještě než se slunce objevilo za východním horizontem, sebral se a zavřel v domě. Vrátil se do kouta, kde strávil předešlý den, a bezmocně čekal. Těsně před západem slunce se ale donutil znovu zamyslet.

Co když to tak mělo být? zeptal se sám sebe. Co když jsem se stal tímhle právě proto, abych se mohl postavit vrahům své rodiny? Jako člověk bych proti nim zřejmě neměl šanci. Jsem teď silnější. Pomalu, ale jistě si začal uvědomovat, jak se fyzicky cítí. Připadal si plný energie, cítil každý sval svého těla, lépe slyšel i viděl. No samozřejmě, došlo mu. Když jsem našel svou rodinu, byla černá tma. Nikde žádný zdroj světla. Ale já viděl. A dokonale.

Vyšel ven před dům a pohlédl směrem k vesnici. Slunce už bylo pryč, ale světlo ještě ne. Vše bylo tak dokonale ostře. Skoro by spočítal tašky na střeše prvního domu. Nikdy by neřekl, že existuje tolik druhů zelené a hnědé, ale nyní byl schopný vidět rozdíl.

Počkat, ne. Není to nic úžasného. Je ze mě stvořa. Jeho mysl se začala prát sama se sebou. Ale proč vlastně? Zřejmě se můžu krmit ze zvířat. A to jsem koneckonců dělal i jako člověk. Jen trochu jinak.

Rozjímal o tom poměrně dlouho, než se v něm něco zlomilo a on věděl, že smrt své rodiny nemůže nechat jen tak. Věděl i to, že už své rozhodnutí nezmění. Musel jen přijít na to, jak se od tohoto místa odpoutat.

Prosím. Poslední pokus. Ať je tohle celé jen sen. Sevřel ruce v pěst a doufal. Doufal, že až oči otevře, bude ležet vedle své právě probuzené ženy. Tristan nikdy nepatřil k věřícím, ale to, co teď dělal, by skoro nazval modlením. Zoufalý pokus dát vše do pořádku.

Nic se ale nestalo. Otevřel oči a byl stále ve stejné situaci. „Strašně to bolí,“ zašeptal sám k sobě. Nikdo jiný, kdo by ho mohl slyšet, tam nebyl. Neměl se komu svěřit. *Ale chci se vůbec někomu svěřovat?* zamyslel se nakonec. Zatřásl hlavou ve snaze zapudit všechny myšlenky, které ho tížily. Nadechl se a vrátil se dovnitř. Aniž věděl proč, začal procházet celý dům. Nic nehledal. Jen nahlížel do místností a chodeb. Stále je tam všechny viděl. Milující rodiče, své dětství, milovanou ženu i děti...

Celou noc a celý den zůstal na místě. Připadal si jako přízrak, který bloudí po domě. A vlastně jím i tak trochu byl. Procházel dům a oživoval si veškeré vzpomínky na své blízké. Už toho musí nechat.

Snažil se nepřemýšlet, když odešel do ložnice a balil si cestovní vak. Musel zmizet. A nejlépe po stopě těch, co to způsobili. Nejdřív však nějakou stopu musel najít.

Jakmile vyšel ven, věděl, že se nesmí ohlédnout. Přešel k hrobu a dlouhé minuty u něj stál. Nakonec položil ruku na náhrobní kámen. „Miluji vás. A nikdy nepřestanu,“ zašeptal.

Nasucho polkl a vykročil směrem k lesu. Dům měl v zádech. Aby odolal nutkání se k němu otočit, či se tam dokonce vrátit, rozeběhl se. A to jak nejrychleji mohl. Jeho nohy udusávaly půdu, lámaly větvičky, bořily se do listí. Řekl by, že běžel rychleji než kdejaké zvíře, ale přitom mu nedělalo problém sledovat vše kolem sebe. Stromy, jejich koruny, zvířata, chvílemi dokonce i hmyz. Zdolal neskutečně obrovskou vzdálenost za nepatrnou chvíli.

Náhle les skončil a změnil se v prudký skalní sráz, pod kterým tekla řeka. Tristan nad ničím nepřemýšlel, odrazil se a skočil na protější skalní stěnu, která byla minimálně šedesát stop vzdálená. Dopadl pevně na zem a běžel dál, dokud se nedostal na jeden z vysokých kopců, které tvořily hranice jejich kraje. Úžasem ani nedýchal. Když pohlédl směrem ke své vesnici, zjistil, že je dobrých deset kilometrů daleko. *Nemohl jsem běžet ani pět minut*, pomyslel si. To, co se právě stalo, dle Tristana nebylo možné. Ale skutečně se to dělo. Byl lehce zadýchaný, ale při práci na poli se zadýchal víc.

Odvrátil se a vykročil vpřed, už pomalu. *Nebojte, mamí a tati. Viola, Evelin, Justyne a Vendelyne... Někdo za vaši smrt draze zaplatí.*

NOWEMBRIS, 1413

Kristeen čekala, než Olivia přinese čaj. Seděla ve společenské místnosti u ní doma. Její oči klouzaly z jednoho obrazu na druhý. Nemohla se nabažit těch úžasných motivů.

„Většinu jsme nakoupili v Astrachakanu,“ řekla Olivia, jakmile vešla a všimla si, jak Kristeen obrazy obdivuje. „Denfer je na ně úplně ujetý, řekla bych. Ale aspoň má vkus.“

Bylo to zhruba deset dní, kdy se muž jménem Denfer Gorheim vrátil zpět do své rodné vesnice Asteros. S sebou si přivezl krásnou Olivii, do které se na cestách zamiloval. Olivia byla stejně jako Kristeen velmi schopná čarodějka. A shodou okolností se ty dvě už znaly.

Olivia položila podnos s dvěma šálky čaje na stůl a usedla do křesla naproti své dlouholeté známé. „Vůbec jsem netušila, že žiješ tady. Denfer mi o tom řekl až cestou sem. Ani nevíš, jakou mi to udělalo radost, že tu bude nějaká známá tvář. Jak se daří? Slyšela jsem, že vaše manželství s Timettem jen vzkvétá.“

Kristeen se neubránila úsměvu. „To ano. Máme se dobře. Byla jsem tu dlouho na celou vesnici sama, proto není divu, že mi mé řemeslo poměrně vydělávalo. Timett nosí domů také velmi slušné peníze, takže... žijeme si nadstandardně. Každý rok cestujeme. Ale co ty? Překvapilo mě, že se přessouváš z města mimo civilizaci.“

Olivia se zasmála. „Asi tomu nebudeš věřit, ale už jsem to plánovala nějakou dobu. I kdybych nepotkala Denfera,

věř, že do roka bych odtamtud vypadla. Ale zřejmě ne sem, pravda. Vůbec jsem nevěděla, že tohle místo existuje. Je tu krásně. Takový klid, až jsem prvních pár dní byla nervózní.“

„Města už bylo dost?“

„Upřímně nejde ani tak o město, jako o lidi. Ano, vynášelo to krásné peníze, ale všichni, co ke mně pravidelně chodili, mi přišli tak... hloupí. Člověk by řekl, že ve městě, jako je Astrachakan, bude nějaká úroveň. Ale ne. Všem šlo jen o to, aby měli peníze, krásné partnery a dostatek alkoholu. Krom toho... Kdyby přišli a zase vypadli, tak je to v pořádku, ale nejhorší bylo, když si tam sedli a začali ti vyprávět o svém životě. O štěstí i neštěstí, láskách prvních i posledních... Ne, prostě už jsem to nemohla zvládnout.“

„Tomu se nedivím. Tady na vesnici budeš mít asi mnohem méně obchodů, ale zase je tu klid. Navíc si s lidmi vytvoříš hezké vztahy. Každý zná každého. Většina mých zákazníků jsou i moji přátelé.“

„To je hezké. Snad si tu udělám dobré jméno. Samozřejmě doufám, že jako přítelkyně mi řekneš, koho si nemám pouštět k tělu. Pro začátek se chci vyhnout jakémukoli konfliktu.“

Kristeen přikývla. „Zítřka bychom mohly jít na trhy. Tam se většinou setkáš s hromadou lidí. Budu ti dávat lekce za pochodu.“

„Ty jsou nejlepší,“ podotkla a napila se čaje. „Musím ale uznat, že jsem doufala, že vesnice bude více na západ. Dál od královských hranic.“

To Kristeen zaujalo. Hodně. „Proč?“

„Kvůli Orientu,“ odvětila Olivia, jako kdyby Kristeen mělo být hned jasné, o čem mluví.

„Asi mi to musíš více rozvést. Co je s královstvím Orient?“

„Tys to neslyšela?“

„No evidentně ne. Povídej.“

Olivia odložila šálek a dramaticky se předklonila. „Už nějakou dobu se Orient snaží rozšířit své hranice. Hodně

zjednodušeně – mezi královstvími Orient a Cidentalis probíhají různé obchody. My máme víc uhlí, oni víc kovu, my víc pískovců, oni víc kvalitnějšího dřeva a tak dále. Ale Orient začal své protinabídky velmi tenčit. Tvrdí, že kovu se vytěžilo méně a podobné věci. A tak začal našemu království dávat návrhy, že by některá města, která patří k nám, připojil ke svému území. Jedno z nich je i Astrachakan.“

„Město s největšími uhelnými doly na kontinentu,“ hlesla Kristeen.

„Přesně.“

„Dobře, ale proč by na to naše království mělo kývnout?“

„Podle všeho je nabídka taková, že když se hranice království Orient rozšíří o Astrachakan, budou zbylé suroviny a zboží dodávat v množství jako doposud. Uhlí, které by se nově vytěžilo, by jim to vykompenzovalo. Ale jen pokud bude jeho těžba plně v jejich rukou.“

Kristeen na Olivii hleděla poměrně znepokojeně. „V tom moc čistých úmyslů nevidím. Astrachakan není známý jen uhlím. Je známý také tím, že je to centrum obchodu právě mezi našimi dvěma královstvími. Je tam jedna z královských knihoven, kde jsou uloženy spisy obsahující velká obchodní tajemství a další dokumenty.“

„Přesně tak,“ řekla Olivia. „Jenže to spoustě lidí vůbec nedochází. To byl další důvod, proč jsem z Astrachakanu odešla.“

„Myslíš, že na tu nabídku Cidentalis kývne? To snad ne.“

„Povídá se, že už kývlo. Zatím ale nikdo nic nepotvrdil.“

„To nemyslíš vážně,“ hlesla Kristeen.

„Bohužel.“

„Asi jsem ti o tom včera vůbec neměla říkat. Vidím, že nepřemýšlíš nad ničím jiným,“ řekla Olivia Kristeen, když procházely tržnicí.

„Ne, ne, jsem ráda, že to vím, jen... Ano, vrtá mi to hlavou. Doufám, že to, že na celou tu věc Cidentalis kývlo, je jen nepovedený vtip nebo klep.“

„Doufejme,“ odvětila Olivia a přešla ke stánku s elegantními šálami. Začala si jednu po druhé prohlížet a osahávat materiál.

„Ta červená by se hodila k tomu kabátu, co máte na sobě, slečno,“ řekla žena, jíž pult patřil. Bylo jí asi padesát a ráno to evidentně přehnala s líčením.

„Zrovna jsem si říkala to samé,“ podívala se na ni vesele Olivia. „Kolik za ni?“

„Osm set rinálů.“

„Pět set a první vaše návštěva v mém domě zdarma. I se službou, samozřejmě,“ vyhrkla Olivia.

Všichni už moc dobře věděli, co je zač a že stejně jako Kristeen bude schopna splnit spoustu sobeckých i nesobeckých přání občanů vesnice.

Obchodnice nad tím nějakou dobu přemýšlela a pak přikývla.

„Výborně,“ zapěla vesele Olivia, ženě zaplatila a šálu si ihned ovinula kolem krku.

Obchodnice ji pak rovnou požádala o schůzku. Olivia se ráda na místě domluvila.

„První zákaznice. Šikovný způsob,“ pochválila ji Kristeen a postupovaly dál.

Zničehonic Olivii kdosi plácnul přes zadek. Ta se lekla a zmateně otočila. Byl to starý Vervond. Už mu táhlo na šedesát a byl to vesnický prasák. Spal téměř s každou povolenější ženou ve svém okolí. Jeho tvář sice vypadala staře, ale jeho tělo bylo tělo alfa samce.

„Dovolte?“ pronesla Olivia zmateně.

„Pěkný přírůstek,“ poznamenal Vervond.

„To nevysvětluje, proč na mě saháte. Bylo to sprosté, nemluvě o tom, že jsem zasnoubená.“ Když chtěla, uměla Olivia nasadit velmi ostrý tón.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Tristan***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.